

Kiadó-Szerkesztő: Kaskötő István, Kamarás Klára

XI. évfolyam

2012

Kiadványunk hazai és külföldön élő magyar alkotók műveit kívánja eljuttatni a magyarul olvasó közönséghez szerte a világon. Klasszikusok, hivatásos kortárs szerzők művei mellett tehetséges amatőrök munkáit is, megmérettetési lehetőséget teremtve a számukra, mert minden írói törekvésen túl végül is olvasója teszi az írókat igazán íróvá.

"Ad-e hangot az erdőben kidőlt fa, ha senki sem hallja?"

Alapítva: 2002. Minden jog fenntartva.

A korai évek -- 2002-2007 -- anyaga technikai okoknál fogva megőrzésre alkalmatlanok.
A szövegben előforduló elcsúszásokért elnézést kérünk.

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
költésig hozzájárulás
kapcsolat

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Bányai Tamás:
Kérni nem szégyen
Baranyi Ferenc: Nincs
Bittner János: Alexandros és
Diogenés tanácsai
G. Ferenczy Hanna: Éji tánc
Kajuk Gyula:
Magyarhonban 2011 végén
Kamarás Klára: Január
Koosán Ildikó: Arcaim
Ódor György: Mélysötét
Szabó Aida: Egy szám vagyok
Végh Sándor: Vigasztaló

2. oldal

próza, versek

Bárdos László:
Példázat magamról
Bodó Csiba Gizella:
Régi téli történet
Juhász Ferenc: Fekete páva
Kaskötő István:
Miska bácsi megmagyarázza...
Ketykó István: Verébsírató
Lehoczki Károly: Hidegben
Lelkes Miklós: A hegy elment
Németh Tibor: Vagyunk
Nógrádi Gábor: Közép-Európa
Péter Erika: Ballada
Uhrman Iván: Cinikus rapszódia

3. oldal

próza, versek

Baka István: Téli út
Debreczeny György:
háromszor húzom majd ki
Fetykó Judit: Valami hóféle...
Forgács László:
Minden este ugyanaz
Költő Nagy Imre:
Az álmok fakírja a nap előtt

Ódor György Mélysötét

Őrület van. Vastag lepel takarja
a Holdat, s minden csillagot.
Harapni lehet, dőlni e falnak,
a lábam ujjáig sem láthatok.
Hová lépek? Fogalmam sincs,
minden oly kegyetlen, roppanós,
ebből érzem, vagyok is itt,
meg nem is: egy élő halott.

Eltakar mindent a gög kabátja.
Gyertyányi fény sem világít,
sehoh egy pont, sehoh egy lámpa.
A szám szép szabadságot ásít,
szeretném, de tátogni sem szabad,
kezemen bilincs, fejemre szitok,
társaim százával megfagynak,
a sóhaj is elszáll, a szó súlytalan.
Saját ölembe hajthatom fejem,
mindegy, kinyitom-becsukom szemem,
vagy szólásszabadságért éhezem,
elárvereznek, nincs már hitelem
a világban. Szégyenkezhetek.

Ott, valahoh egy fennkölt zsinatban
esznek-isznak, rajtunk nevetnek,
mit nevetnek, röhögnek, vigadnak,
most mulatják el az ország-nincset,
naponta szegény-törvényt faragnak,
sosem tudják meg, valakiknek
úgy ver itt lent a szíve, mint a vaknak.

Nem érdekes. Úgy tűnik, lassan vége.
Az élettelennek, éles kőnek,
homoknak, surranó lepedőnek,
vége a húsnak, bármi ölelésnek,
vége a végnek. Már nincs eredete.
Hoh szabadság zuhan keblemre.

Valami nagyon fáj. Talán egy emlék.
Míntha félnék, hohnap visszatér,
meggyújt egy kicsike pontot,
s eltűnik e gyűlölt, átkozott rendiség,
elillan, szétfoszlik, vogy épp elég.
(Akasztófa állt és fegyver ropogott.)
Aki megélte, ő tudja: ki van kiért.

KÖNYVAJÁNLÓ

A
MERCATOR STÚDIÓ
kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmok útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenád
Pápay Aranka: Örvények felett
Váradi József:
A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető művek

Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petrucco házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Ághegy
Baka István Alapítvány
Baráth Judith Stúdió
Barátok Verslista

Millei Ilona: Emlékeztető
Pethes Mária: Biztató
Rózsa András: szorítóban
Sárközi László:
Mindörökké szeretlek
Varga Tibor: Reng a szikla
Zsidov Magdolna:
Hol volt, hol nem volt

4. oldal
elfeledettek

Nádass József
versek

5. oldal
klasszikusaink

Tóth Árpád
versek

6. oldal
gondolatok

Csernok Attila
Emlékeink

új!

Brumi levelei
Kamarás Klára
tolmácsolásában

Max Bruch
Skót Fantázia
Prelude

Montreal Symphony Orchestra
Mario Bernardi vezényel
James Ehnes hegedű

Elég a jelenből! Elég, ha mondom!

Kajuk Gyula
Magyarhonban 2011
végén

Az év homokja mind lepergett.
Helyén sivár üresség maradt.
Jó volna reménykedni, bízni,
nem támasztani grafittis falat.
De mi mégis itt álldogálunk,
városaink felfelső szegélyén.
Mindenki a múltó idő rabja;
lepergett a film, s az év homokja,
csak a sivár űr ásít, ami megmaradt.

Politikusaink elárultak minket.
Nincs már itt hit, remény.
A krisztusi szeretet elillant régen.
Csak a tömjénfüst tömény.
A családapák szerszámnyél helyett
kábultan szorongatnak poharat,
segíteni nem segít rajtuk az állam,
ígéret van, de nincs valós akarát.

Az ország hajója süllyedőben.
A kapitány, s a tisztikar
már nem törődik, csak a lével,
amit magának még innen kifacsar.
Őket megmenti a mentőhelikopter,
a banki tartalékkal teli koffer;
csörren a pezsgőspohár...
lassan teljes már a kép.
A hajdan büszke honban átkozódva,
öklét hasztalan az egek felé rázva,
de még mindig sült galambra
vár a becsapott, istenadta nép.

Állam és bank fosztogat minket,
és még sok más garázda...
Miről is írjak még? Olyan mindegy!
Homlokomon mélyül a barázda.

Canadahun
Erdélyt Járók
Ezredvég
Fullexta
Galamus-Csoport
Hetedhéthatár
Irodalmi Epreskert
Irodalmi Rádió
Klubháló
Kristály
Magyar Elektronikus Könyvtár
Napkönyv Antikvárium
Papiruszportál
Vadalma

Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Balázs Gyula
Csiki András
Csontos Márta
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Petőcz András
Péter Erika
T. Agoston László
Váradi József

Naplók, jegyzetek.
(blog)

Andai György
Andrassew Iván
Antagon
Bölcs Pu-Pu
Egy demokrata hangja
Gondolkodók archivuma
KAPCSOLAT
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Kamarás Klára
Január

...fény, a szent Karácsony fénye.
...a szilveszteri hangzavar.
Ho hull szemétre, papírtrombitákra.
Ez január, mely mindent eltakar!

Kijózanodva állunk, és tűnődünk,
mit hoz az új év, lesz-e majd meleg
szoba a kemény fagyok idejére?
Jut-e fedél, kenyér mindenkinek?

Ki híd alatt hál, a párnája újság,
és takarója színes pártplakát,
annak hiába kántálsz szép Újévet...
Állj félre költő, mert csak köpne rád!

Szabó Aida
Egy szám vagyok

Még szám vagyok
a világ történelmében
és ha csak szám vagyok
egy aktakupacban...
...kit érdekel:
mily színt, zenét, verset,
illatot, táncot, ételt,
italt... szeretek?
– Szilánkossá törik-e a csend
körülottem és bennem? –
Van-e gyümölcs az asztalomon?
A szerényen meghúzódo
kerek kenyérkosár mellett,
hol pöffszkedik a meleg kenyér
kockás ruhával lefedve,
nem mindenkinek jut belőle elég
az ember egyre nehezebben él!
de sok mindent remél,
s közben „életet” cserél.
Ha már szám sem vagyok
akkor:
elcsitul lelkem,
mint szunnyadó madárdal,
semmi sem verheti fel álmát
és csendes, békés nyugodalmát.

Bányai Tamás
Kérni nem szégyen

Bittner János
Alexandros és Diogenés tanácsai

...kerüld el a hajbókolókat!
...az árnyaknak, hogy megkísértsenek!
...Engedd szabadjára híres légiódat,
Emberhúsrá éhes csillogó fegyvered!

Ha győzni indultál, gyűjtsd fel a hajókat!
ne kérkedj, ne vádolj, végezd a dolgodat,
öljed halomra a csöppnyi csecsszopókat!
Hogyha halni készülsz, ássad a sírodat!

Lesz, aki eltemet, hogyha elpatkoltam!
Pénzért, hatalomért minek ölnék embert?!
Büszke vagyok arra, amit megalkottam!
Győzni úgy is lehet, ha nem fogok fegyvert.

A szemedbe nézek, láthatod az arcom!
A kik rólam szólnak, igazat mondanak!
Árnyak nem kísérnek, tiszta fejjel alszom:
az én hadseregem a vasba vert szavak.

Baranyi Ferenc
NINCS

Nincs
kényelmetlenebb
az elhagyott barátnál,
emléke lándzsahegy:
naponta többször átjár,
szavait csavarod,
igazát tagadod,
elutasítod magadból,
amit ő elfogadott.

Nincs kényesebb dolog
az önigazolásnál,
naponta meginog,
akár szélfúttá nádszál,
hajlik a víz felé,
hajlik a part felé,
nyugtatósa reszketeg, mint
vízben úszó fellegé.

Nincsen magányosabb
a lelkiismeretnél,
nem falkában harap,
nem sokszorozza testvér,
mégis ezer felől
érezed, hogy meggyötör,
ezerszer húsodba tép, de
meg nem öl, jaj, meg nem öl!

Régi történet, manapság ilyesmi már nem fordul elő.

A kamaszok a Szent István parkban ultiztak. Ketten a padon ültek, a harmadik, egy elálló fülű, borzas hajú siheder a pad előtt guggolva várta a leosztást, amikor odalépett mellé a tíz éves fiú.

- Adj egy forintot! – mondta a szeplős képű gyerek.

A guggoló kamasz felkapta fejét. Bosszantotta a rossz lapjárás, meg az is, hogy nyurga fickó létere éppen neki kellett kényelmetlen pózban gubbasztani. Ingerülten szolt vissza:

- Kérj anyádtól.

Ha az olyan egyszerően menne, gondolta a gyerek. Valahányszor pénz kellett neki valamire, apja mogorván az anyjához küldte, aki meg rögtön kiverte a patáliát: mire már megint te istenátka, úgy szórod a pénzt, mintha anyád lopná valahonnan. Pedig ritkán kért és akkor sem sokat. Télen szinte semmit, iskola után rendszerint a meleg kályha mellett kucorgott a lakásként használt Sziget utcai üzlethelységben. Mire kellett volna? De most nyár volt, vakáció, ideje engedte, mehetett volna strandra, esős időben moziba, de egyikre sem volt miből. Maradt hát a park, ami ingyen kínálta magát, egy labdát mindig tudtak szerezni valahonnan. Ha meg nem, hát ott ógyelgett az idősebb fiúk körül, lesve szavukat, ugrásra készen, ha kérnek valamit. Most ő kért.

tovább>>>

1933-2007

G. Ferenczy Hanna Éji tánc

Ma este felkért a Szél,
hogyan táncoljak veled.

Bár kedvem nem volt hozzá
győzött az ereje.
Elragadott az úrbe,
lángolt a telihold
táncoltunk határokon át,
hol balalajka szolt.
Táncoltunk
Himalája csúcsán
és lavinák között,
vert arany hídon át
az Óceán fölött.
Aludtak lent az utcák
házak, síkátorok
ámulva néztek ránk
az éji vándorok.
Vélték, hogy néma táncunk
csak kósza látomás,
és semmi más – csupán,
lidérkes álmodás.
Amikor haza értem
várt rám a nagy magány.

Az egész éji táncot
- csak álmodtam talán?

Koosán Ildikó Arcaim

Magamra nézni, és magamba,
a tükröket magam elé tartva:

mutatják arcaim, álarcaim
formáit; bőrömbé égett ráncaim
utak megkövült lábnyomát,

réseit, ahogy az idő billen át
kítárulkozásból lejtmenetbe,

az alkotás, a konok akarás
erőit, ahol már kirí a kopás,

hitek, kételyek csámpás cipőit,
a késztetés, a megszokás rugóit,

ahogy töpörödik a képzelet fája,
a végtelennek újra lesz határa,

ők külön- külön arcai a létnek!

e magamba vésett tükörcképnek
állók modellt még napra- nap;
állók kifaragva, mint a kő,

arcaimban, hogy engem lássanak,
s kutatom, van e még teremtő idő...

Szombathely, 2011 november 21.

Végh Sándor Vigasztaló

Úgy szeretnék mosolyt csalni az arcodra!
Ha ott lennék, megérinteném vésett gondgödredidet,
meleg sutogással oltanám síró tüzeidet,
omló hajzuhatag alól keresném elő
rekedt idegenre záródó némaságod,
mondanék szépet, okosat, főleg sutát,
meg, hogy csak nekem higgy KEDVES,
hagyd az önzőt, meg a butát,
s ha rám figyelsz, ha csak azt,
ki hallásodat megérdemli,
akkor törölhetném ki szívedből,
a tajtékos, gyilkos morgó dübörgést,
a sötét, dermedt, hullámzó üvöltést,
hogy emberi érzelemmé simuljon minden
elsiratott álmod, emlékké váljék a tegnapi
dicsővé, napfényessé a holnap.
A pillanat? Már mindegy!
Rám figyelj, én is azt teszem!

a vendég

Holló László
festőművész

Következő oldal>>>

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
költésig hozzájárulás
kapcsolat

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Ady Endre:
Menjünk vissza Ázsiába
Baranyi Ferenc:
Egy rendszerválóhoz
Kajuk Gyula: Újpesti öböl
Ketykó István:
Hagyd nálam végleg a dalt
Lehoczki Károly: Téli séta
Lelkes Miklós:
Már minden évszak...
Váci Mihály: Valami nincs sehoh

2. oldal

próza, versek

Baka István: Örökség
Bányai Tamás: Összetartás
Bárdos László: Pygmalionhoz
Debreczeny György:
fénytelen plakát
G. Ferenczy Hanna:
A la Bella Itáliában
Kamarás Klára: Mária lányai
Kaskötő István:
Embernek lenni...
Koosán Ildikó:
Hol keressek bölcsőt?
Lehoczki Károly: Csósz
Nógrádi Gábor: Sortűz
Ódor György: Ebed
Péter Erika: Fénymásolt álmok
Rózsa András: tíz emelet
Végh Sándor: Festett éj

3. oldal

próza, versek

Bittner János: A hang
Bodó Csiba Gizella:
Minden OK (?)

Váci Mihály
Valami nincs sehoh

Süvítnek napjaink, a forró sortüzek,
– valamit mindennap elmulasztunk.
Robotolunk lélekszakadva, jóttevőn,
– s valamit minden tettben elmulasztunk.
Áldozódunk a szerelemben egy életen át,
– s valamit minden csókban elmulasztunk.

Mert valami hiányzik minden ölelésből,
– minden csókból hiányzik valami.
Hiába alkotjuk meg s vívunk érte naponta,
– minden szerelemből hiányzik valami.
Hiába verekszünk érte halálig: – ha miénk is,
– a boldogságból hiányzik valami.

Jóllakhatsz fuldoklásig a gyönyörökkel,
– az életedből hiányzik valami.
Hiába vágysz az emberi teljességre,
– mert az emberből hiányzik valami.
Hiába reménykedsz a megváltó Egészből,
– mert az Egészből hiányzik valami.

A Mindenségből hiányzik egy csillag,
– a Mindenségből hiányzik valami.
A Világból hiányzik a mi világunk,
– a Világból hiányzik valami.

Az égboltról hiányzik egy sugár,
– felőlünk hiányzik valami.
A Földből hiányzik egy talpalatnyi föld,
– talpuk alól hiányzik valami.

Pedig így szolt az ígélet a múltból:
– „Valahoh! Valamikor! Valami!”
Hitették a bölcsek, hitték a hívők,
– mióta élünk, e hitetést hallani.
De már reánk tört a tudás: – Valami nincs sehoh!
– s a mi dolgunk ezt bevallani,
s keresni azt, amit már nem szabad
senkinek elmulasztani.

Újra kell kezdeni mindent,
– minden szót újra kimondani.
Újra kezdeni minden ölelést,
– minden szerelmet újra kibontani.

KÖNYVAJÁNLO

A

MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmod útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenádh
Pápay Aranka: Örvények felett
Váradi József:
A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető művek

Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly: Tenzs
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Ághegy
Baka István Alapítvány

Czegényi Nagy Erzsébet: várak
D. Nagy László: A tél küszöbén
Fetykó Judit: Január végén
Forgács László: Hajnal hátán
Juhász Ferenc: Évszakok
Mester Györgyi: Mi a csoda?!
Németh Tibor:
Nemzethez hazát!
Pethes Mária: Arcod mandalája
Pintér László: Egy millió euró
Sárközi László: VI. szonett, Én
Szabó Aida: Este van...
T. Ágoston László: Rémálom
Varga Tibor: Fekete Angyal
Zsidov *Mandelstam Könyvek*

4. oldal elfeledettek

Emőd Tamás
versek

5. oldal klasszikusaink

Arany János
versek

6. oldal gondolatok

Aszalós Sándor
A firma

Rossini
Sonata No: 3
Allegro

Philippe Couvert, Franck Pichon,
Dominicue Dujardin,
Bernard Couvert

Újra kezdeni minden művet és minden életet,
– kezünket mindenkinek újra odanyújtani.

Újra kezdeni mindent e világon,
– megteremteni, ami nincs sehol,
de itt van mindnyájunkban mégis,
belőlünk sürgetve dalol,
újra hiteti, hogy eljön
valami, valamikor, valahol...

Ady Endre Menjünk vissza Ázsiába!

Néznak bennünket kultúrnépek. Látják képtelenségünket a haladásra, látják, hogy szamojéd erkölcsökkel terpeszkedünk, okvetetlenkedünk Európa közepén, mint egy kis itt felejtett középkor, látják, hogy üresek és könnyűk vagyunk, ha nagyot akarunk csinálni, zsidót ütünk, ha egy kicsit már józanodni kezdünk, rögtön sietünk felkortyantani bizonyos ezeréves múlt kiszínezett dicsőségének édes italából, látják, hogy semmittevők és mihasznák vagyunk, nagy népek sziklavára, a parlament, nekünk csak arra jó, hogy lejárassuk. Mi lesz ennek a vége, szeretett úri véreim? Mert magam is ősmagyar volnék, s nem handlézsidó, mint ahogy ti címezték mindenkit, aki különb, mint ti. A vége az lesz, hogy úgy kitessekelnek bennünket innen, mintha itt sem lettünk volna.

Legyünk ez egyszer számítók. Kerekedjünk föl, s menjünk vissza Ázsiába. Ott nem hallunk kellemetlenül igazmondó demokratákat. Vadászunk, halászunk, verjük a csöndes hazai kártyajátékot, s elmélkedhetünk ama bizonyos szép ezredéves álomról.

Menjünk vissza, szeretett úri véreim. Megöl itt bennünket a betű, a vasút, meg ez a sok zsidó, aki folyton ösztökél, hogy menjünk előre. Fel a sallanggal, fringióval, szentelt olvasókkal, kártyákkal, kulacsokkal, agarakkal, versenylovakkal és ősökkel! Menjünk vissza Ázsiába!

Nagyvárad, Napló - 1902. január 31.

Baráth Judith Stúdió
Barátok Verslista
Canadahun
Erdélyt Járók
Ezredvég
Fulletra
Galamus-Csoport
Hetedhétatár
Irodalmi Epreskert
Irodalmi Rádió
Klubháló
Kristály
Magyar Elektronikus Könyvtár
Napkönyv Antikvárium
Papiruszportál
Vadalma

Munkatársaink Honlapjai

Andrasew Iván
Balázs Gyula
Csiki András
Csontos Márta
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Petőcz András
Péter Erika
T. Ágoston László
Váradi József

Naplók, jegyzetek. (blog)

Andai György
Andrasew Iván
Antagon
Bölcs Pu-Pu
Egy demokrata hangja
Gondolkodók archívuma
Kapcsolat
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád

Baranyi Ferenc
EGY RENDSZERVÁLTÓHOZ

Lehetsz-e büszke arra, hogy
az "elnyomottak, összetörtek,
magyarok és nem-magyarok"
immár csupán jajdulva jönnek

s nem fegyverkezve? A veszett
fejsze nyelét szorítja mind, a
cséphadarót, kaszanyelet
többé egyikük sem szorítja.

Cséphadaró és kaszanyél
amúgy is múzeumi tárgy már,
a földmunkás örül, hogy él,
igazáért már rég nem ágál,

sunyít, mint századokon át,
kenyeret és hagymát ebédel,
mind hajdanán. S ennek okát
ma sem képes felérni ésszel.

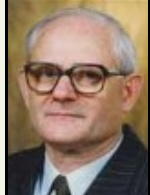
A szolgálá-népek Bábele
most föl nem ébred, szinte holt már.
Lehetsz-e büszke erre te,
ki tót summások sarja volnál?

Inkább pirulnod illenék.
Pirulj - s talán megment a szégyen,
ha bús koldusok seregét
látod Csaba hada helyén fenn.

Kajuk Gyula
Újpesti öböl

A rakpart alsó lépcsőjén leültem.
Más költők is üldögéltek itt...
A tisztuló Dunának megörültem.
Jó, ha nem bántja az embernek szemét
sodródó dinnyehéj vagy más szemét.
Bámultam a gazdagok hajóit, jachtjait...
Lám, van már, kinek erre is telik,
míg más a gyerekeknek sem adhat reggelit.
Éreztem, nagy vihar készülődik.
Hosszan csodáltam baljós fényeit.

Lelkes Miklós
Már minden évszak...

Már minden évszak lassan összeolvad.
Ősz-vizeken csillagcsókok ragyognak:
kis pontjai tavaszi végtelennek,
elmúlás-arcból ki-kínéz a gyermek,
télben öröm-fehér, s olykor, ha nyár van,
tündér táncol hócsipkés kék ruhában,
s hullnak a szirmok, hallgatnak, mesélnek
elbúcsúzó nyár esős függönyének,
vagy dalolnak és ég-ringatta dallam,
ének-élet csillog a pillanatban.

Életemben sok minden összeolvad,
bízó holddal sötét homlokú holnap,
vak óriást vezet kis látó törpe,
hegyek, hegyek, Ígéret Piros Földje,
hol a Varázsló tanított...Most hol van?
Kusza fák nőnek fel fekete gondban.
Csillagcsókok a vízen. Mennyi, mennyi!
Jó volt szeretni, gyűlölni, feledni,
menni, menni, - sehová el nem érni,
a Kört mégis megismerni, ígézni?
Látó Törpém, a könnycsepp a szemedben,
miért fénylik most veszteséggel szebben,
mint anélkül? Lehet: az ének-élet
gyöngyláng-csodái olykor veszteségek?
És a siker? Lehet: csak híd, mely áthoz
Szépségek emlékező bánatához?
Lehet: csak az van igazán, mi Nincsen,
aminek csupán vágya van a szívben?
Tudás, nem tudás végül összeolvad,
s a Titkok Gőgje nem mondja el, hogy hol vagy.
Világ-való, sunyin álszentes népek,
magvetésem legyen a megvetéstek:
szolga-rabságotok habár megértem, -
ne várjátok, hogy hazudjak, dicsérjem!

Nem kérdezem már, Álom, álmos törpe,
behunyt szemű: hol az Ígéret Földje?
A Körrel játszom, szánom és ígézem,
s mennék s nem is különös búvkörében.
Öreg arcból néha kinéz a gyermek,
s lemondó dal hullat szíromszerelmet.
Tör már a vers is, gyógyít gyilkos penge,
hagyom, hogy sebzett szívem megsebbezz.
Emlék sebez, világ, álom. Nem látod
a Láthatatlant, - a másik világot?
A Csend-kiáltást sem hallod, mit gyermek
hall, ha szemében könnycseppek remegnek?

Adj vissza Múltnak Vágy, Könnycseppek Könnye, -
hol Szépségek ígérő, piros földje,
hol Lélek mélyén lélegző Szabadság,
s bukásból is felkelhet győztes nagyság,
hol segítő kéz más kézig elérhet,
s igazabb mérték mér ki Messzeséget,

s más a Nincs is: szemekbe néző isten, -
Csillaga most is megsebzett szívemben.

Ketykó István
Hagyd nálam végleg a dalt

kszem Uram
 ácsolt fa-priccsre
 csak így ruhástól
 háttal földnek , hanyatt
 összekulcsolt kezekkel,
 akár majd koporsómba
 s jönnek álmomban fehér vonatok
 átragyogsz a sötétségen
 állok talpig fényben , örömben.
 Most lefekszem Uram-
 magányom őrzi a csönd
 szárnyaim lekapcsolom
 s magam mellé teszem a kőre,
 nehogy elröpüljek
 denevér társaim után-
 hagyd nálam zálogban a dalt,
 mert tartozol már régen;
 elértem korod,
 de még nem kaptam meg az új ruhát,
 miben eléd állhatnék...
 Hagyd nálam végleg a dalt
 s feloldozlak szavad alól
 rongyaimban, de számon énekkel
 gyönyörűbb az út Uram.

Vácrátót , 1982. május 18.

Lehoczki Károly
Téli séta

Nyúlós levelet ereszt a hó.
 Azt mondják nem tudok verset írni.
 De ki akar itt verset írni?
 Olvad. Mélyen, titokban rogyan a hó.

Mint a nyugdíjas. A teste tiszta kása,
 ráhajt még néhány évet,
 csak úgy rutinból, mindig az utolsó évet,
 végre a fiának hadd legyen lakása.

Kit érdekelnek itt a versek?
 Ahogy nézem a papír mindent kibír.
 Ki ujjal mutat se sokkal jobbat ír,
 akik meg ráhajtának végképp nem figyelnek.

Hát csak elnézem ezt a döglődő telet.
 Szakasztott ember, szinte sír a félsztől.
 Hogy maradna s hogy futna már az egészből.
 Megyek. Dörmögöm magamnak nem-vers versemet.

a vendég

PIRK JÁNOS
festőművész

Következő oldal>>>

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
költés házjárulás
kapcsolat

Tartalom

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc: Apróinduló
G. Ferenczy Hanna:
Munkácsi Golgotája előtt
Kaskötő István: Számadás
Koosán Ildikó: Márciushoz
Kovács Jolánka: Jakab
Köves József: SÓHaiku-félék
Millei Ilona: Köszöntő
Pethes Mária: Profán imádság
Ricza István: Eoé
Weöres Sándor:
Az elnyomómhoz

2. oldal

próza, versek

Bányai Tamás:
Álmod, ha egyszer megvalósul
Bárdos László: Film
Juhász Ferenc: Az én hajnalom
Kajuk Gyula: Az utolsó vonat
Kamarás Klára:
Jöttem, s vagyok
Kő-Szabó Imre: A portás
Lehoczki Károly: A dobos
Lelkes Miklós: Pojácá
Ódor György: Malacom van
Péter Erika:
A természet menyasszonya
Sárközi László: Barátainak
Verasztó Antal: Árnyékban

3. oldal

próza, versek

Baka István:
Miért hallgatsz, tavaszi erdő?
Balogh Örs: Ég és föld között
Bittner János: Szóvirágok
Debreczeny György:
kalaptörvény
Dutka Ákos:

Kaskötő István
SZÁMADÁS

*Kertész Ákosnak emlékeztetőül, hogy
bárhon a világon lehet magyarnak lenni.*

Se kutyaböröm se bibliám,
borbélymester volt az apám,
nem főispán.
Magyarnak is csak ippeg hogy
magyar vagyok,
sem Ős-, sem Igaz-, sem Jó-magyar...
még nemes sem vagyok.

Nem vagyok Vajktól
származott csuhás pápista...
Elkárhozott vagyok.
Pogány paraszt, egy eltévedt eretnek,
kertemben csúszok-mászok térdemen:
ott is magot s nem keresztet vetek.

Kardot sem fogtam,
- békében telt el életem -
oláht, cigányt de még zsidót sem öltem,
és Csúrkát is csak hírből ismerem.

Hazám, hol kínok közt szült az anyám
oly messi van!
Szomszédom olasz, spanyol, sváb... meg kínai,
s ha netalán kérdezi valaki,
azt mondják rám: "magyar".

Se ős-, se igaz-, se nemes,
csak egy közönséges,
ki anyyi év után,
még ma is magyarul számolja,
- hányan vannak,
ha a ködös őszi alkonyatban
zajos gágogással délre húznak
a kanadai vadludak.

Könyvajánló

A
MERCATOR STÚDIÓ
kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmod útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenád
Pápay Aranka: Örvények felett
Váradi József:
A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető művek

Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly: Tenzs
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Ághegy
Baka István Alapítvány

Beethoven-szonáta
Fetykó Judit: foszlányok... (1)
Ketykó István:
Rég elrobogott már
Pintér László:
Egy üzletember halálára
T.Agoston László:
Én, Botos Panni
Varga Tibor: Csak a csend
Végh Sándor: Csend
Vihar Béla: Várlak, mikor jössz?
Zsidov Magdolna: Zavartalanul

4. oldal
elfeledettek
Friss Endre
versek

5. oldal
klasszikusaink
Szép Emő
versek

6. oldal
mikroszkóp
Simonyitól,
Simonyiról.
versek, tanulmány, interview.

7. oldal
gondolatok
Csiba András
Az egyén és társadalom
tudatállapota

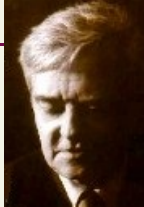

Jean Sibelius
I. Hegedű verseny.
III. Allegro
Isaac Stern hegedű,
Royal Philharmonic Orchestra
Thomas Beecham vezényel

Weöres Sándor

Az elnyomómhöz

Te megkötöd a kereket -
miattad vész, mi még el nem veszett -
... kit messziről látsz: a kiéhezett
átkok közt köpi ki a nevedet -

Hogy jóhiszemű vagy: lehet
s ez fölment énelőttem tégedet,
de nem irigyeid s nem Istened
előtt. Jaj, ki tudatlan vétkezett!

Szánlak, hisz hozzád fűz a vér s az érdek,
de szánalmammal fabatkát sem érsz:
a Jelenések pokla vár terád.

Sírhatsz majd: «Tiszta szívem sose vétett!»
Nincs felelet. Körülfog a penész
s a fürtelem lesz örökös arád.

Németh Ferenc: Falusi reggel.

új!

Vox Libris

katt ide!

Baráth Judith Stúdió
Barátok Verslista
Canadahun
Erdélyt Járók
Ezredvég
Fullexta
Galamus-Csoport
Hetedhéthatár
Irodalmi Epreskert
Irodalmi Rádió
Klubháló
Kristály
Magyar Elektronikus Könyvtár
Napkönyv Antikvárium
Papiruszportál
sosinet.hu
Vadalma
Vox Libris

Munkatársaink Honlapjai

Andrasew Iván
Csiki András
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Petőcz András
Péter Erika
T.Agoston László
Váradi József

Naplók, jegyzetek. (blog)

Andai György
Andrasew Iván
Bölcs Pu-Pu
Demokratikus Koalíció
Gondolkodók archívuma
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Millei Ilona
Köszöntő

BARANYI FERENC
Apródinduló*

Csak úgy ülnék ott, és hallgatnék veled,
magamban dúdolnám az ősi éneket,
lehet, csak néznénk a márciusi égre,
felhők röptében gyönyörködnénk félve...

Füleinék a mindenségből kihallatszó hangot,
operát, dalt, verset, messzire visszhangzót,
és mind a ketten tudnánk, hogy nem kell
beszelnünk,
mert mi szavak nélkül is mélyen egyetértünk.

Hiányzol. Nem láttalak már hónapok óta.
Söpredék-percekből kimaradt a kvóta,
amit nem érdemel más, csak az igaz barát.
Sodrom a napokat, mint a cigarettát.

Keserű érvekből vágott a dohányom,
hazánk szakadékba vivő romlását vigyázom.
Tudom, neked is fáj. Így hát nem kereslek,
de tudd, testvér-barátom, hogy nagyon
szeretlek!

2012 február 29.

Köves József
SóHaiku-félék

Kossuth-téren

Egy kis hóvirág
a Parlamentre nézve
inkább földbe bújt.

Ellenben

Mosolyog a Nap.
Simogató tavasz jön.
S meghal egy bogár.

Hit

Volt. Lám tudjuk: volt.
És tudjuk hogy van van is.
Kell hogy lesz legyen.

Várható

Hajlékony vagyok.
(Még). S leszek hajléktalan
vagy vállalkozó.

Üsd a tótot és a rácot -
de még jobb, ha kicsinálod,
oláhnak lyukaszd ki bőrét
s perzseld fel a legelőjét.

Itt üzletel, valutázik,
honleányokkal cicázik
talján, polyák, sváb és ruszki -
őket sem árt farbarúgni.

Ennyi gúnynév nációkra
más nyelvekben hogy is volna?
Csak a miénk ilyen gazdag -
szólj le mást, ha jó magyar vagy!

Legtöbb gőggel arra tekints,
akinek még gúnyneve sincs:
az arabot, zsidót, cigányt
közös pöcegödörbe hányd.

S ha tisztára takarítja
életterét majd a szittya:
nem hét, hanem három színben
ragyog a szívárvány is fenn!

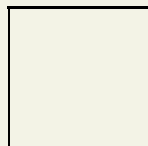
" Ezt a verset az 1990-es évek elején írtam, amikor Király B. Izabella képviselő asszony az általa „nemzeti érzésű ifjaknak”, később „aprodoknak” nevezett szkinhedek védelmezőjévé - sőt: bujtogatójává - vált. Ez a randalírozó banda tekinthető a Magyar Gárda „előképének”. A MEASZ a verset 2006-ban rölapokon szórta szét, mert - sajnos - nem vesztett aktualitásából. Most pedig azért adom közre, mert időszerűsége még inkább megnövekedett az utóbbi három évben."*

Ricza István
Evoé

Várd ki, mikor majd
enyhe idővel az április eljön,
s látja, ki körbetekint,
már ideért a tavasz!

Fű, fa, bokor hajt,
átsüt a nap sugarával a felhőn,
és bizonyára megint
friss evoéra fakadsz.

Kovács Jolánka
Jakab

Jakab, a galamb apró gombszemeivel riadtan pislogva üldögélt a piacon, egy gyalultatlan deszkából összeeszkabált láda sarkában, két begyes, pirosszemű, hófehér galambkirálynő társaságában. Galambfejét félrefordítva valami kéket, barnásvöröset és sárgászöldet láthatott maga fölött, a ládát befedő, x-alakban ritkásan megfönt dróthálón keresztül, s mivel még sohasem látott az ősz színeivel művészien kifestett lombozatú, fiatal gesztenyefát, amelynek levelei közt imitt-amott könnyedén belophatja magát az ég kékje, hát meglegedett azzal, hogy barnásvörös, sárgászöld meg kék, hisz nyugtatták ezek a színek, kétségbeesésében beléjük kapaszkodhatott, szépnek és tisztának látta őket, még ígéretesnek is talán, mert a ládából kifelé vezető utat mutatták. Jakabnak fogalma sem volt arról, hogy mi történik vele, hisz azt sem érthette, mi az, hogy történik valami más, valahol máshol. Nem értette, hová lett a padlás, a fészek, amibe bármikor bele lehetett bújni, csukott szemmel, csőrét a szorosan összekuszálódott szénaszálak közé dugva lenyugodni lassan, ha szárnycsattogásra, egymásnak eső galambok artikulálatlan szócsatájára ébredt reggel...

tovább>>>

1933-2007

G. Ferenczy Hanna
MUNKÁCSI GOLGOTÁJA ELŐTT

Az a megkínzott, vérző ember
akinek utolsó sóhaja száll -
az az Igazság - sorsa azóta
a földön mindig keresztthalál.

Az az asszony, aki úgy felnéz
siratja vérző, halott fiát -
képviseli a jövő anyáit,
a sok- sok síró Máriát.

Az a leány, aki leroskadt -
csókjait bánó szerelmes nő,
az eljövendő évszázadoknak
millió Magdolnája ő.

És ott áll tűzpiros ruhában,
s míg megrendülnek a templomok,
a kereszt alatt mindig ott állnak
a hűséges, hívő Jánosok.

Látok ott közömbös arcú
páncélos vértű, lándzsás katonát
s felismerem a jelen időknél
embertelen, sok zsoldosát.

Koosán Ildikó
Márciushoz

Szélpapáid sörényét
virgonc jókedvvel meglovagolva
jöj Március, incelej velünk;
naplvas meleged oldja fel
megkérgesedett
rosszkedvünk zátonyait;
kikecmeregve a tél
mocsarából elasztott vérköreinket
hadd, áramolja át
bizseregve az élet;
fényeid csillagszikrája hadd,
élesztgesse a bimbók
létszuszogását, s bennünk a
fényfotocellák áramköreit, hadd,
fejlődjön zsenge szépakarásunk
fáján teltszirmú virág,
lépteink alá zöldellő pázsit;
Hintsd teli marokból
a jó szándék magjait széjjel
- hátha kikelnek-
s embernek szólítja társát az ember.

Pethes Mária
PROFÁN IMÁDSÁG

Miatyánk, ki vagy
kellő magasságban, ahonnan
porszemnek látszom,
jóságod homokviharától megvakulva
görgetsz az élet sivatagában.
Köszönöm, hogy olykor engeded
oázis vizéhez érinteni számam.
Szenteltessék meg a Te neved,
mert próbák erdejében
nem hagyod lámpásom kihunyni,
és az emlékek árvizében
elém sodorsz egy gallyat,
amin menekíthetem elárvult magamat.
Legyen meg a Te akaratod
akkor is, ha döntéseiddel dacolok.
Jöjjön el a Te országod,
legalább mások ne szenvedjenek.
A mindennapi kenyeret add a többieknek.
Én régóta beérem hulló morzsával.
Óvd meg minden bajtól a Gyermekeim,
és mindenkit, hogy egymással szemben
több gonoszságra ne legyenek képesek.
Nekem csak egy szükségem,
de az elengedhetetlen:
Imára kulcsolt kézzel kérlek,
a hátralevő negyvenhét évig
tarts meg engem humorom erejében.

a vendég

Németh Ferenc
festőművész

Következő oldal>>>

....

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
költésig hozzájárulás
kapcsolat

Tartalom

1. oldal próza, versek

Bittner János: Tükrök
Kardos András: A Veranda
Koošan Ildikó: Dermesztő világ
Köves József: Áprilisi alkony
Lehoczki Károly: A folyó
Lelkes Miklós: Fehér fák
Márai Sándor: Halotti beszéd
Szepes Erika: Jázmintea
T. Ágoston László:
Három asszony
Váci Mihály: Még nem elég

2. oldal próza, versek

Balog Örs: Fohász
Baranyi Ferenc: Hegybeszéd
Bodó Csiba Gizella:
Egy öreg a Tiszáról
Debreczeny György:
A disznóolat takarítja a disznó
G. Ferenczy Hanna:
A Zserbóban
Juhász Ferenc:
Fény-hitem kő-kérdőjele
Kamarás Klára: Tudom
Lehoczki Károly: A zseb
Németh Tibor: Évszakéletek
Nógrádi Gábor: Háló-halált...
Péter Erika: Prédára várva
Váradi József: Három nagyobb
pont a hó sivatagában
Verasztó Antal: Tanyák
Zsidov Magdolna: Ébredés

3. oldal próza, versek

Baka István:
Kora-tavaszi éjszaka
Bányai Tamás:

Márai Sándor
Halotti beszéd

Látjátok, feleim, szem' tekkal mik vagyunk
Por és hamu vagyunk
Emlékeink szétesnek, mint a régi szövetek.
Össze tudod még rakni a Margitszigetet? ...
Már minden csak dirib-darab, szilánk, avitt kacat
A halottnak szakálla nőtt, a neved számadat
Nyelvünk is foszlik, szakadoz és a drága szavak
Elporlanak, elszáradnak a szájpadat alatt
A „ pillangó ”, a „ gyöngy ”, a „ szív ”- már nem az, ami volt
Amikor a költő még egy család nyelvén dalolt
És megértették, ahogy a dajkaéneket
A szunnyadó, nyűgös gyerek álmában érti meg
Szívverésünk titkos beszéd, álmunk zsványoké
A gyerekeknek T o l d i - t olvasod és azt feleli, o k é
A pap már spanyolul morogja koporsónk felett:
„ A halál gyötrelmei körülvettek engemet ”
Az ohioi bányában megbicsaklik kezed
A csákány koppan és le hull nevedről az ékezet
A tyrrheni tenger zúgni kezd s hallod Babits szavát
Krúdy hárfája zengi át az ausztrál éjszakát
Még szólnak és üzennek ők, mély szellemhangokon
A tested is emlékezik, mint távoli rokon
Még felkiáltsz: „ Az nem lehet, hogy oly szent akarat ...”
De már tudod: igen, lehet ... És fejtetted a vasat
Thüringijában. Posta nincs. Nem mernek írni már.
Minden katorga jeltelen, halotttért sírni kár
A Konzul gumit rág, zabos, törli pápaszemét
Látnivaló, untatja a sok okmány és pecsét -
Havi ezret kap és kocsit. A Mistress s a baby
Fénykép áll az asztalán. Ki volt neki Ady?
Mi volt egy nép? Mi ezer év? Költészet és zene?
Arany szava?... Rippli színe? Bartók vad szelleme?
„ Az nem lehet, hogy annyi szív ...” Maradj nyugodt. Lehet.
Nagy hatalmak cserélnek majd hosszú jegyzékeket.
Te hallgass és figyelj. Tudjad, már él a kis sakál
Mely afrikai sírodon tíz körmével kapál
Már sarjad a vadkaktusz is, mely elfedi neved
A mexikói fejfán, hogy ne is keressenek
Még azt hiszed, élsz? ... Nem, rossz álmom ez is.
Még hallod a hörgő panaszt: „ Testvért testvér elad ...”
Egy hang aléltan közbeszól: „ Ne szóljon ajakad ...”
S egy másik nyög: „ Nehogy ki távol sír e nemzetem ...”
Még egy hörög: „ Megutálni is kénytelen legyen.”
Hát így. Keep smiling. És ne kérdjed senkitől, m i é r t?
Vagy: „ Rosszabb voltam mint e z e k ? ...” Magyar voltál, ezért.

Könyvajánló

A
MERCATOR STÚDIÓ
kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmod útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenád
Pápay Aranka: Örvények felett
Váradi József:
A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető művek

Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petrullo házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly:
Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

A válogatós detektív
Bárdos László: Narcissus
Fetykó Judit: Külváros
Kő-Szabó Imre:
Ellopták az autómát
Mester Györgyi: Szellemes
Ódor György: Meg kell örülni!
Pethes Mária: Nyilatkozat
Ricza István:
Pont én ne tudnám
Rózsa András: Fekete-fehér
Sárközi László:
Mészáros Ilonának
Umhauser Ferenc: A hitetlen
Varga Tibor: Finitá
Végh Sándor: Tavasz
Vihar Béla: Szomorúság verse

4. oldal
elfeledettek

Mátyás Ferenc
versek

5. oldal
klasszikusaink

Rákosi Viktor
novellák

6. oldal
gondolatok

Csiba András

Pihenés a Szaunában Húsvétkor

Megjelent **Kajuk Gyula**
veres kötete. Infó itt.

Dimitri Shostakovich
Zoja suite, I.
Berlini Szimfonikus Zenekar
M. Jurowsky vezényel.

És észet voltál, litván ... Most hallgass és fizess.
Elmúltak az aztékok is. Majd csak lesz, ami lesz.
Egyszer kiás egy nagy tudós, mint avar lófejet
A radioaktív hamu mindent betemet
Tűrd, hogy már nem vagy ember i t t, csak szám egy képleten
Tűrd, hogy az Isten tűri ezt s a vad, tajtékos ég
Nem küld villámot gyújtani, hasznos a bölcsesség
Mosolyogj, mikor a pribék kitepi nyelvedet
Köszöni a koporsóban is, ha van, ki eltemet
Őrizd eszelősen néhány jelződet, álmodat
Ne mukkanj, amikor a b o s s megszámlolja fogad
Szorongasd még a bugyrodát, rongyaidat, szegény
Emlékeid: egy hajfűrtöt, fényképet, költeményt -
Mert ez maradt. Zsugorin még számbaveheted
A Mikó-utca gesztenye fáit, mind a hetet,
És Jenő nem adta vissza a Shelley-kötetet
És már nincs, akinek a hóhér eladja a kötelet
És elszáradnak idegeink, elapadt vérünk, agyunk
Látjátok, feleim, szemtekkkel, mik vagyunk
Íme, por és hamu vagyunk

Koosán Ildikó
Dermesztő világ

Dermesztő világ,
a lélek fázik!
Fűvel benőtt út
háztól-házig,
kerítés, vérebe,
villát, palotát
őrző fogdmegek,
s benn a királyok
halmozva jóval,
elandalító
muzsikaszóval
nyújtóznak lustán
hús párnáikon.
Bacchus oltárán
áldoznak napot
s éj összekötve.
Példás éltüket
hirdeti szobor
még életükbe,
míg házak tövén
fedetlen testtel,
éhséggel küzdve,
s az elemekkel
virraszt a nyomor.

Ághegy
Baka István Alapítvány
Baráth Judith Stúdió
Barátok Verslista
Canadahun
Erdélyt Járók
Ezredvég
Fullexta
Galamus-Csoport
Hetedhétáthár
Irodalmi Epreskert
Irodalmi Rádió
Klubháló
Kristály
Magyar Elektronikus Könyvtár
Papiruszportál
sosinet.hu
Vadalma
Vox Libris

Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Csiki András
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Petőcz András
Péter Erika
T.Agoston László
Váradi József

Naplók, jegyzetek.
(blog)

Andai György
Andrassew Iván
Bölcs Pu-Pu
Demokratikus Koalíció
Gondolkodók archívuma
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád

Váci Mihály
MÉG NEM ELÉG

1924-1970

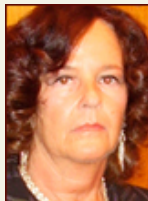
Nem elég megborzongni,
de lelkesedni kell!
Nem elég fellobogni,
de mindig égni kell!
És nem elég csak égni:
fagyot is bírjon el,
ki acél akar lenni,
suhogni élivel.

Nem elég álmodozni.
Egy nagy-nagy álom kell!
Nem elég megérezni,
de felismerni kell!
Nem elég sejteni,
hogymilyen kor jön el;
jövönket – tudni kell!

Nem elég a célt látni;
járható útja kell!
Nem elég útra lépni,
az úton menni kell!
Egyedül is! Elsőnek,
elől indulni el!
Nem elég elindulni,
de mást is hívni kell!
S csak az hívjon magával,
aki vezetni mer!

Nem elég jóra vágni:
a jót akarni kell!
És nem elég akarni:
de tenni, tenni kell!
A jószándék kevés!
Több kell: – az értelem!
Mit ér a hűvös ész?!
Több kell: – az érzelem!
Ám nemcsak holmi érzés,
de seb és szenvedély,
keresni, hogy miért élj,
szeress, szenvedj, remélj!

Nem elég – a Világért!
Több kell: – a nemzetért!
Nem elég – a Hazáért!
Több kell most: – népedért!
Nem elég – Igazságért!
– Küzdj azok igazáért,
kiké a szabadság rég,
csak nem látják még,
hogymilyen nem elég!
Még nem elég!

Szepes Erika
Jázmintea

Este fél tíz. Telefoncsengés. – Kicsit késő – gondolom, és kényszeredetten felemelem a kagylót. A Für Elise szól belőle, géphangon, az első periódus, végtelen ismétlődésben. Hiába hallózok: csak a megszakítatlan gépzene. Ki lehet az, és miért küld nekem zenét? És miért éppen a Für Elisét? Motyogó kérdéseimre nem jön válasz, valószínűleg véletlen volt.

Másnap, ugyanabban az időben, megszólal a telefon, és benne a Für Elise. – Van érzéke a rítusokhoz - , gondolom elismerően, én, akinek az életem gyermekkoromtól csupa rutin és rituálé. A rutinok megkönnyítik, a rituálék széppé teszik. Gyermekeimtől hajdan, most már unokáimtól is ugyanazzal a magam kitalálta mondókával köszönök el, ha jelen vannak, a fülükbe súgom, ha csak éjjeli magányomban készülök elaludni, magamban mormogom el. Ha új ruhát, cipőt, ékszert vásárolok, először mindig neki, az Elérhetetlennek veszem fel, hogy a szeme villanásából érezhessem, tetszik-e, és ha igen, találkozásaink alkalmával viselem, ha nem, a hétköznapiak nélküle folyó idejében.

tovább>>>

Lehoczki Károly
A folyó

Úszik az árban a rönk,
nyalja, görgeti elemek szürke nyelve,
dadogó ajkon a hab,
kiül peremére a tajték.
Fordul a súly, húzza az örvény,
dobja ki újra, rántja a lég,
de kifulladás elejti, döccen a
mélybe, ring a törzs
bársonyos ágán az erőknék.
Surrog a folyó térben, időben.
Mongolszemű lány. Saruját levéve
lépdel a tájon, duzzadt szemöldöke
az erdők. Hajlik a föld, szoknyája
a szélben, bokája se látszik,
hangja se hallik, csak a
dúdolósa, csak macskatekintete
ragyog föl, mikor a falvak
kigömbölyödnek lába nyomán.
Koppán a kő a kőhöz,
törlődik a kemény kavics is,
homokos tenyere a partnak szorítja
a medret össze középre.
Hajtja, pofozza hullám a hullámot,
kergeti, átbukik, öklözi előre.
Jön, jön a folyó s továbbmegy.

Kardos András
A Veranda

Szabolcsn nálad szálltam, beesteledett.
Ahogy ültünk a verandán, az estebéd
utolsó falatai után, lábunk alól lesett
szánkba kivénhedt komondorod, Soma.
Sötétedett. Az enyhe szellő borzoltan,
talán a nyulak, vagy az elülő tyúkok óla
felől, hozott mocorgó zajtöredéket. Ez a
perc volt a nyugalom, a Béke, amely ott,
mint borostyán méze, lágyan ömlött ránk,
kövítve magába minket - és a pillanatot!

Másnap vonatra ültem, utaztam vissza, az
állomásra kísértél, a port rúgtam, az úton
az orgona édes-bódítón illatozott, ugyanaz
a csahos dög ugatott rám a kerítés mögül,
amelyik oda menet is bőszen acsarkodott.
A vonat beállt mikor odaértünk, egymást
megöleltük. Így jöttem vissza tőled, aztán
Kanadába repültem, haza. Most itt vagyok.

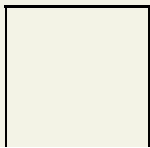
Eddig nem tudtam mi a honvágy! Amióta
eljöttem, folyton - Szabolcsra gondolok!

Bittner János
TÜKRÖK

Tükrök minden falon,
ablakok nincsenek.
Ne add fel, bírd ki, szív,
kicsit még lelkesedj!
Majd egyszer visszatér,
mi régen elveszett!
A kapu nyitva áll,
lehet, hogy csak neked.

Hallasz még hangokat?
Látsz még titkos jelet?
Az éjben árnyakat
a tűzfalak felett?
A rémes végzetet
ne hívd ki ellened,
ne nézz, ne hallj, ne szólj,
azt tedd, amit lehet!

Allok a gáton, hidat ver a nap,
ballag rajta túlról az este.
Pilledt húsukat a fák enyhítő párával
beterítik. Nyújtózik a rét, lepihenne, de szúnyogok
kelnek és a víz morajával összevegyül
újra az élet. Azután csönd.
Csak az ember lámpája virraszt.
Gyanús tüsszel lobban az éjben.
Csillagmagányú férfit! - lesd el
a titkot, elemek sötét fegyelmét s térj
nyugovóra. Holnapod hozza már a folyó.

Köves József
Áprilisi alkony

A pajkos napocska pirosuló pofával
nyelvét ki-kiöltve küldi le sugarát,
majd kacagva ráül az égi csúszdára
s lassan, nagyon lassan elengedi magát;

sikongatva megy le, csöppet sem sietve,
közben lángkezével szivárványt karol,
izzó háta mögé kék égfüggönnyt húzva
elmerül, s hajnalig megbúvik valahol.

Lelkes Miklós
FEHÉR FÁK

Fehér fák félsötétben.
Virágszirom
perdül és hull, a földet
beborítón.

A kis kert félsötétben.
Sziromszavak
nem hozzák békéd, álmod,
volt önmagad.

Szétört tükör-varázslat-
világ helyett
nem jött el szívnek szebb és
értelmesebb.

Hol vagy Tavasz, tavaszban
másik tavasz?
Csillagálmokra éber
szirmot havazz!

Hol van a múlt-virághad?
Ígért a tett

T. Ágoston László Három asszony

kezdték ásni a kertvárosi ház alapját, eszükbe
cséknak, hogy valamiféle csicsás, nagy épületet,
ne beépítéses palotát húzzanak fel rá. Kinek?
Minek? Aztán meg miből is? A gyárban a szakszervezeti
bizalmi mondta, hogy a tanács felméri a városszéli
földeket, és a soványakat, ami már a térsznek se kell,
fölparcellázzák, és kiosztják építési teleknek a gyár dolgozói
között. No, persze nem ingyen, meg nem mindenkinek
adnak belőle, hanem csak azoknak, akiket a párt, meg a
szakszervezet javasol. Elsősorban a törzsgárda tagoknak. Pali
abban az évben kapta meg az öt éves törzsgárda tagsági
jelvényét, meg a brigádjuk is elnyerte a szocialista címet...

tovább>>>

piros gyümölcsöt, s fényt is,
amely meleg.

Kert-múlt! Virágos ágad
kedves nekem, -
s ez a nép, ez az ország
oly idegen!

Kis kert, virágos ágon
hunyoró fehér...
Ország becsület nélkül
semmit sem ér.

Kis kert, virágos ágak...
Ó, Szív-Hazal
Hová lett, mondd, a Lélek
volt-Csillaga?

"...az sem kizárt, hogy a Duna partjára kerül majd József Attila szobra."

Nyilatkozott L. Simon László a törvényhozás kulturális bizottságának fideszes elnöke,
2011. október 10.-én.

...s mit ad Isten, hat hónapra rá Vadász György elméje váratlanul megvilágosodott s
bevallotta, hogy bizony annak idején nagy hibát követtek el, hogy az emlékművet a
parkba helyezték. Mert ugye a költő azt írta, hogy a

"A rakodópart alsó kövén ültem, néztem, hogy úszik el a dinnyehéj."

Hát üldögéljen csak a vízparton, ha annyira élvezte.

Rossz nyelvek szerint sokat nyomott a latban,
hogy egy zsíros állami megrendelést, vagy netalán
egy újabb Kossuth díjat ígért Vadász Úrnak a Hatalom a "zseniális ötletért."

"Urak, ha jönnek új szolgát keresve
s lesz elég, tudom, önként talpnyalók..."

Katt ide!

a vendég

Rudnay Gyula

festőművész

Következő oldal>>>

nyitó oldal
 impresszum
 beküldési feltételek
 költség hozzájárulás
 kapcsolat

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Albert-Lőrincz Márton:
 a csöndben hallani
 Baka István: Átutazóként
 Kajuk Gyula: Külvárosi utca
 Kardos András:
 Tavasz Aranyeső
 Ketykó István: Itt és most
 Koosán Ildikó: Rémkép
 Köves József: (Nincs) Vigasz
 Lehoczki Károly: Csendélet
 Ódor György: Hattyúdal
 Pethes Mária: Kőmesék
 Ricza István: Májusi reggel
 Rózsa András: ítéletre várva
 Szepes Erika: Beszélgetünk
 Varga Tibor: Mire felébredsz

2. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc:
 Vers vágó és szűrőeszközökről
 Bittner János: Szerelem
 Demeter Zsolt: Májusi zöldben
 Fetykó Judit: Hiány
 G. Ferenczy Hanna:
 A múzsához
 Kaskötő István:
 Az öreg író, meg a halál.
 Lehoczki Károly: Anyám
 filodendronja virágvasárnap
 Lelkes Miklós: Világocskák
 Péter Erika: Tavasz leszek
 T. Ágoston László:
 Az Isten patikája
 Umhauser Ferenc:
 Nem kötnek...

3. oldal

próza, versek

Bárdos László: A készlet

Ódor György Hattyúdal

Nálunk ma bűzös, mély ingovány van,
 ki nyakig, ki már fejbűbig süllyed,
 kapálódzunk rossz, visszeres lábbal,
 közben harcolunk vízzel és tűzzel,
 öntelt szentek és sérthetetlenek
 isszák borunk, eszik meg kenyertünk.
 Ily gyalázat szüli a gyermeket,
 éhség szó kis gyomrában keserűt.

A nemzet, újra az lett az első,
 s benne a kisember az utolsó,
 fedél nélkül, rongyokban tekergő
 nyomort örököl meg az utókor,
 és még hányan retteghetnek otthon,
 meddig szorít rajtuk, csavarint a prés.
 Levizsgáztunk becsületből, jogból,
 az elnyomás talpa a nyakunkra lép.

Harag és szembenállás madara
 riad fel az új ereszek alól,
 dűltságukban békétlen bogarak
 egyen-páncélja vonul valahol,
 fénylik a bosszú, mint a csillagok
 régi kaszárnyák fess őrtornyain.
 Arab, roma, netán zsidó vagyok,
 mint rég, ma is eszelős mondja ki.

Európa remeg, békés rend reng
 válságoktól, repedés a falon,
 bár akadnának, kik segítenek,
 nálunk ezt ellöki a hatalom,
 néhányunknak már csak meghalni jobb,
 mint élni, egyre több az áldozat.
 Csak az isten ismeri, ő mégis ki volt
 e földön, s nem titkolja számukat.

Én mit tehetnék? Sírni nem tudok,
 így bízom a felnövő nemzedékben.
 Pár év, ha van talán, s oda jutok,
 ahol a kínokra nem emlékszem,
 és azt sem tudja meg itt senki sem,
 hogy aggódtam érte, él vidáman.
 Bár azt sosem feledem el, kinek
 mivel tartozom e rongy világban.

KÖNYVAJÁNLÓ

A

MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
 e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
 Bittner János: Rohanj!
 Fetykó Judit: A kapun túl
 Fetykó Judit: Az ablakvitéz
 Fetykó Judit: Epreskert
 G. Ferenczy Hanna:
 A kereszt árnyékában
 G. Ferenczy Hanna:
 Túl a netovábbon
 Kamarás Klára: Álmodj utján
 Kamarás Klára: Letenyei fák
 Kaskötő István: Számadás
 Sárközi László: Csikágó
 Sárközi László: Hellén szerenád
 Pápay Aranka: Örvények felett
 Váradai József:
 A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető művek

Fetykó Judit: Hársfanyereg
 Fetykó Judit: Rezenciók
 Fetykó Judit: Szabad áramlások
 Kamarás Klára: Anica
 Kamarás Klára: Arcok a múltból
 Kamarás Klára: Derült égből...
 Kamarás Kára: Mária lányai
 Kamarás Klára: Pepita füzetek
 Kaskötő István:
 A Petruccio házaspár
 különös esete
 Kaskötő István: Az öreg Joe
 Kaskötő István: Életrajz
 Lehoczki Károly: Elgurult
 gyöngyök
 Lehoczki Károly: Hipermarket
 Lehoczki Károly: Tenz
 Lelkes Miklós:
 Én már a nyárba vágyom át...
 Péter Erika: Túlhordott ölelés
 Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Bodó Csiba Gizella:
Az is tavasz volt
Debreczeny György:
szép szeretetben
Gligorics Teru:
Ismerek egy asszonyt
Kamarás Klára: Elégia
Kő-Szabó Imre: Hosszú futás
Mester Györgyi: Lila köd
Nógrádi Gábor:
Ha már meddő...
Óri István: Egyszerű mese
Sárközi László:
...életerőm lassan...
Váradi József:
Szamár nélküli falunk
Végh Sándor: A tavasz kövei
Zsidov Magdolna:
Súlyos a felesleg

4. oldal elfeledettek

Solymos Ida
versek

5. oldal klasszikusaink

Kassák Lajos
versek

6. oldal gondolatok

Csernok Attila
A szégyen bélyege

Megjelent
Bodó Csiba Gizella
utinaplója.
Infó itt.

Tomaso Giovanni Albioni
Oboa Concerto
D minor, II. Adagio
Budapest String Orchestra

Köves József
(Nincs) Vigasz

Ne hagyj el magad, öregem!

Bőröd ne bízd...
(Ez a biztatás mi dőre,
hisz rábíztad már
sok esztendőre.)

A fogacskák ma nekik fogannak,
törvényt tenni ezért rohannak,
ocsúdni se legyen időd s merszed,
rettegve töltsd minden perced.
Míg mi vízben (hagyva), ő nem borong
neki süt csak a napkorong.
Mi a benzinár miatt morgunk
és csak angol turit hordunk,
ő szarik rá, hogy mind nyomorgunk.

Minden nap tyúkszemünkre lépnek,
és közben bukszájuk dagad.
Így lettél bús jószág.
Szegény Magyarországi!

Szégyellheted magad!

Szőnyi István: Tájkép

Ághegy
Baka István Alapítvány
Baráth Judith Stúdió
Barátok Verslista
Canadahun
Erdélyt Járók
Ezredvég
Fullektra
Galamus-Csoport
Hetedhéthatár
Irodalmi Epreskert
Irodalmi Rádió
Klubháló
Kristály
Magyar Elektronikus Könyvtár
sosinet.hu
Vadalma
Vox Libris

Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Csiki András
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Petőcz András
Péter Erika
T. Agoston László
Váradi József

Naplók, jegyzetek. (blog)

Andai György
Andrassew Iván
Bölcs Pu-Pu
Demokratikus Koalíció
Gondolkodók archivuma
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Koosán Ildikó
Rémkép

Kajuk Gyula
Külvárosi utca

Képzelméik tererős vonulatával
bölcselek, zsványok
magyarázzák értetleneknek
érthetetlen téziseit a napnak,
vitatkoznak, elvitatnak;
egymás ellenében fogadnak:
ki hogyan őrizné meg a világ
egyenessíkú látszatát;
válságtünetek hevenye indokát
szajkózzák,
mikor a miértek táguló dimenziója
pattanásig feszül
az ész csavarulatában,
az útvesztők dzsungelében...
S hogy kié lehet
a szürkeállomány kétes diadala?
ki kit győz meg? ki talál ki hamarabb
a felfogások
különbözőségeinek labirintusából
az egyre márkásabb ötletek
kereszttüzeiben?
a jövő titka...
de addig a bölcselek kihálnak,
a zsványok sátorkaróinak helyén kínó a fű,
addigra rongyosra irritál
minket
az ego napi felmagasztaltatásának
tömeges abúza.

2011 novembere

Albert-Lőrincz Márton
a csöndben hallani

a csöndben hallani vélem
ingemről lepattan a gomb
elgurul – időből a perc
így ébredek fénykötelen

hatvan évem fonta télen-
nyáron szűk éveken zord fagyokon
szerelemben szíromréten
a székelgyöldi tájakon

dobban a szív a lüktetés
vérem áramában táncol
vihánc lehetne de fából
vaskarikát ritkán tákol

ásít a száj kilát a fog
foltozott a zománc-bádog
mégis jobb mint pohár vízben
fürdőszoba szegletében

lüktet a szívverés kihagy-
na ha hagynám de mért hagynám
forrósitják a szaunám
a szentgyörgyi Apollónál

Ezen az utcán nem sétálgat senki.
Szemetet szór szanaszét a szél.
Mint a bolond fiú a szomszédomban,
ki egész nap tesz-vesz és magában beszél.

Ezen az utcán nem sétálgat senki.
Kényeskedő lányok szoknyája nem libeg.
Nem füttyögnek utánuk a srácok.
Bánattól terhesek itt a fellegek.

Ezen az utcán nem sétálgat senki.
Lehúzott redőnyök, tört kirakatok
vakon merednek a szemközti falra.
Rozsdások az ócska lakatok.

Ezt az utcát nem éneklé már meg,
aké tudná... Attila rég halott.
Nem tudom, hogy mért is jöttem erre...
Lehorgasztott fejfel ballagok.

Varga Tibor
Mire felébredsz

Hunyt szempillád mögött valami reccsen,
ott a hálós, lüktető vérerekben
kicsírázott a fájdalom,
s e ködbe bújt, korai hajnalon
a hírré, hogy beteg vagy, beteg,
mint szuperszonikus repülőgépek
suhan Hozzád a képzelet.

Már látom szenvedő arcodat,
ahogy párnádon glóriás hajad
barnálló tincsei szerteomlanak.
Alszol még, de tudd, Te szent alak,
hogy itt vagyok, fogom a kezéd,
elmormolom halkán a neved,
s mire felébredsz, meggyógyítalak.

Lehoczki Károly
Csendélet

A november negyedikéről ötödikére virradó éjjelen
történt. Mínusz huszonkét fokra süllyedt a hőmérséklet. A
meteorológiai jelentések szerint a városban, novemberben,
száz év óta nem mértek akkora hideget, mint ezen az
éjszakán.

A Medve bár Szaltükov utcára nyíló ajtaja kicsapódott,
szemben a Leningrád mozit nehéz sörszag csapta meg.
Nagyot puffant a kivágódó tolókilincs oldalt a koszos

álmos reggel gondom feledd
én sem lesem mi jön másnap
s mennyi idő amíg a szó
a versemet megtalálja

Ketykó István
Itt és most

lejárt már hat éves jótállásunk
szalad bennünk a kép megállítani
nem tudjuk hiába csavargatjuk a napok
gombjait minden mi körülvesz e
szmoking-fekete éjben hamis ikon csupán
itt és most kell bevallanunk hogy a szerelmet
olcsó regényekből ismerjük csak
bábszínházban ültek és tapsoltak gondolataink
két aktus között s ha olykor rád nem szólok
újságot olvastál volna közben
szócsatáink alatt nyögött az ünnepi asztal
megrepedtek a falak pergett a vakolat
itt és most kell bevallanunk hogy
tévedések voltak eddigi apró örömeink
zilált álmaink és ébredéseink

Mohora , 1979. március 17.

Rózsa András
ítéletre várva

a föld ráncait hordozom
kés pengéje a torkomon
kötélként fon át az őszi délelőtt
rabként állok a halál előtt

már nem lázadnak a konok
némaságban a hormonok
a nap bágyadt sugara is beterít
valaki majdcsak ítélkezik

a pulpitusáról botor
egykedvűséggel szónokol
míg el nem tűnök a végtelen térben
feledve hogy valaha éltem

házfalon, megcsörrentek a laza üvegtáblák, aztán a
felrugózott ajtó, ahogy volt, visszazötyönt a helyére.

tovább>>>

Pethes Mária
Kőmesék

Már nem volt elég
az az egy kővé dermedt bárány,
hogy elvegye a Világ bűneit,
és mind elcsipegették az éhesek
a városfal elé kitett kőkenyeret,
minden május este megtántorodott
a hársfaillattól lerészegedett udvar,
macskakövei eszelősen sivalkodtak,
egy lendkerekes kabóca
addig zenélt a lomb között,
míg rugója el nem pattant.

Az éji lepkék feketelyukakat ütöttek
az albrélet jobb időkhben hófehér plafonjára,
és az óra metronómnak képzelte magát,
azt hitte, hozzá fogjuk igazítani életünk
szimfóniáját, de átláttunk üveglapján,
tudtuk, hogy óra és ismertük azt a
megzenésített frázist, hogy az idő
gyorsan száll, és igyekeznünk kell
egymás megölésével mielőtt jobb
létre szenderülünk, ezért hirtelen
levetettük magunkat az együtt töltött
évek szakadékába megmunkálatlan
féldrágakövek közé.

Baka István
Átutazóként

1948-1995

Mint aki egy kihűlt váróterem
padján riad fel téli reggelen
s a pirkadattól átvérző üveg-
tető alatt a piszkos és rideg
csarnok zugában feltápászkodik
körülnéz és nem érti miért van itt
mi ez a nyüzsgés és mi ez a lárma
milyen nagyváros pályaudvarára
került s ez a körötte lüktető
tömeg mily bugyrokából buggyant elő
miért lökdösődik és hová siet
honnan fröccsennek szét a részegek
bicskás vagányok bekecses kofák

**Kardos András
Tavaszi Aranyeső**

...d, hogy pezsdül a véred?
...zel, minden arany!

Aranyeso ágain káprázik szemed,
Arannyal ötvözött drága alak
Arany mosolyát szórja neked...
Lám az aranysugarú nap, most
Nevetésre derít! Vágyódva szökken
Lelked arany zuhatagja! Arany
Tavas hangján zendül benned
A Kedves! Ó aranyozza be életedet.

**Szepes Erika
Beszélgetünk**

-Jó helyen járok? – kérdezte, pedig éppen nem járt,
hanem fenn ült a kissé rozszant háztetőn, és puha kockás
mamuszba bújtatott lábát lógázta.

- Biztos, hogy ez az a telek, ahol az én kopott kőházam
és a te düledezett fakunyhód állt?

Csak néztem, néztem fel a háztetőre, ami fölött már
éppen lefelé kúszott a tiszta levegőjű balatoni estén a
hatalmas, narancssárga nap. Útján sötétlila fellegek kísérték;
ereszkedése közben egy árválkodó tuja szúrta fel csúcsára,
mint egy karácsonyfadísz. A nagy ámulattól szólni se
tudtam. Tíz éve halt meg, hogy került vissza, és éppen a
tetőre, ahová még ruganyosabb fiatalkorában sem
merészkedett fel soha? A pillanat rendkívüliségétől egyik
kérdés a másikat tolta maga előtt bennem, és még jó, hogy
mindegyik átfutott, mert egyik értelmetlenebb lett volna a
másiknál. A „Hogy kerülsz ide?” , „Mit keresel itt?” típusú
érdeklődésre az adott helyzetben választ nem várhattam...

tovább>>>

ingázók szabadságos katonák
rikkancsok pályamunkások kopott
disznóbőrtáskás hivatalnokok
törülközőket áruló polyák
batyus cigányok ténfergő diák
papírzacskót durrogató bolond
pufajkás fáradt géppisztolyosok
borostás vén csavargó lányanya
soványka mellén síró kisbaba
rendőrök szajhák prédikátorok
mily óriási ágyék vagy torok
okádja őket s miért futnak vakon
ha parancsot recseg a megafon
mért rajzanak milyen vonatra várnak
miért vajúdnak és agonizálnak
semmit sem ért csak nézi félszegen
ahogy a szennyes messzi üvegen
a hajnal romlott vére átszivárog
s nem jut eszébe küldetés vagy átok
sodorta erre s honnan jött hova
merült miféle múltba otthona
mint aki egy kihült váróterem
padján riad fel téli reggelen
átutazóként úgy születtem én
s hideg a csarnok és a pad kemény
s ma sem tudom hogy honnan és miért
űztek ki mily halálos bűnökért
vezeklek míg lesújt vagy megbocsát
az Isten és utazhatom tovább

**Ricza István
Májusi reggel**

Itt van a reggel, a fákon már madarak csicseregnek,
szirmot bont a virág, ébred a kert odakint,
ugrani támad kedve az apró békaseregnek
most, hogy a májusi nap végre megint letekint.

a vendég

**Szőnyi István
festőművész**

...

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
költség hozzájárulás
kapcsolat

Tartalomjegyzék

1. oldal

próza, versek

Albert-Lőrincz Márton:
A másik ének
Gábor Andor: Orgovány
Kardos András:
Voltam Magyarhonban
Ketykó István:
Kirendelés szavak mellé
Koosán Ildikó: Ki kéri számon?
Nógrádi Gábor:
A nyírségi krisztus
Ódor György: A szabadságról
Rózsa András: korlap
Tóth Krisztina: Szólánca

2. oldal

próza, versek

Baka István: Dal
Bárdos László: Schubert
Bittner János:
Francz Schubert naplója
Bodó Csiba Gizella:
Pünkösdi rózsája
Debreczeny György:
elment az utolsó
Fetykó Judit: Álomtalan
G. Ferenczy Hanna:
Ma kék a hold
Gligorics Teru: Az útravaló
Juhász Ferenc.
Az ifjuság páfrányerdeje
Kaskötő István: Nyugger vígasz
Lehoczki Károly: Szolgálatotóház
Lelkes Miklós: Fényképeink
Pethes Mária:
Hajamban csókokod legyen virág
Ricza István: Zápor
Sárközi László:
Ellentétek vonzásában
Szepes Erika: Vakpali
T.Ágoston László:
Balin ecetben

Gábor Andor Orgovány

Ez itt az erdő, mely, ha jár a szél,
Megborzad és borzalmakat regél;
Ez itt az erdő, melynek ága mind,
Ha megvágod, vércseppet sírva hint;
Az erdő, mely már nem lesz soha friss,
Mert iszonyodik önmagától is,
S az ága kórságtól marad sovány:
Orgovány!

Valóság-erdő s mégis rém-mese:
Ez Horthy kormányzó gyümölcsöse;
Melyet bús éjjel fergeteg ha ráz:
Az ágain száz kísértet bokáz.
Háromszinű kötél mindnek nyakán,
Fent lóg és lendül táncuk, fent a fán,
Új tánc, amit Kormányzó Úr agyalt:
Járják a kecskeméti körmagyart.
Keresztény tánc e csont-tánc, nem pogány:
Orgovány!

Ország-szerint mi embert Horthy ölt:
Miklós-nap éjt felküldi mind a föld,
S a holt-ezer megy Kecskemét felé,
Seregszemlére Fővezér elé.
És férfi-nő, - mert nőt is ölt sokat –
Zörögve hozzák eltört csontjukat,
És férfi-nő, az erdő avarán,
A Horthy táncát járja magyarán:
S kórus zeng, mint ordító orgonán:
Orgovány!

Kos-orrú, gyilkos-orrú szörnyeteg,
Te alszol? Álom juthat még neked?
Van, mely téged ki nem hány, Horthy, ágy?
Isten, ki téged még aludni hágy?
Hej, ébredj! nézz! és mondd, hogy látsz-e még?
Kérdik, kiknek kiszúrattad szemét.
Tudsz lenni nővel délceg és derék?
Kérdik tőből kiszaggatott herék.
Felszint pöffedsz-e még a vér taván?
Orgovány!

Magasan áll a vér felett a Vár,
Hol téged, gyilkost, gyilkos trónja vár.
De árad már a Vár felett a vér,

KÖNYVAJÁNLÓ

**A
MERCATOR STÚDIÓ**
kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodj utján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenáda
Pápay Aranka: Örvények felett
Várad József:
A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető művek

Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Recenziók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai.
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult
gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Umhauser Ferenc: Önarckép
Váradi József:
A szokatlan fogoly esete
Varga Tibor: A csúcsi sziklán
Végh Sándor: Emlékmás

3. oldal elfeledettek

Hajnal Gábor
versek

4. oldal klasszikusaink

Gyulai Pál
versek

5. oldal gondolatok

Krémer Ferenc
TOTÁLIS ÁLLAMOSÍTÁS

Mozart
41. Szimfónia

S a rothadás belőled enni kér.
Halál-Vető-gép, sírhant-Borona,
A te fejedem nem lesz korona!
Király-tömjéne nem tágul tudód,
Trónon pihenni nem lesz már időd:
A bíbor előtt leszel halovány!
Orgovány!

Magyar földön van erdő még, Nagyúr!
S mi ág ott él, feléd mind vágyva nyúl!
Az ág ma mind feléd-gördülve nyúl
S menekvés nincs az éhes fák elől!
Nem mink kívánjuk, undok, vesztedet:
A fák kívánják súlyos testedet.
S ha téged tud ágára venni, ó,
Magyar fának akkor lesz lenni jó!
Vajjon hány életed van, Horthy, hány?
Orgovány!

(1920)

Rózsa András
korlap

szónoklat
vezér
összecsattan sok lakájtenyér

halleluja

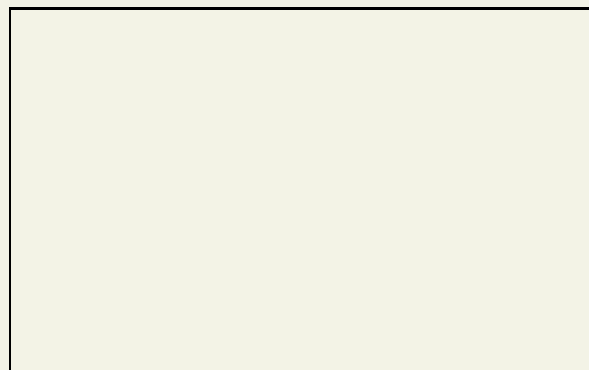
a jelenünk már odavan
csak a jövőnket
el ne kurja

agya
elborul
jelszavakat okád konokul

küldetéses hitben

süllyedő nemzetünket
megmenthetné már tőle

az isten

Ághegy
Baka István Alapítvány
Baráth Judith Stúdió
Barátok Verslista
Canadahun
Erdélyt Járók
Fullexta
Galamus-Csoport
Hetedhéthatár
Irodalmi Epreskert
Irodalmi Rádió
Klubháló
Kristály
Magyar Elektronikus Könyvtár
Papiruszportál
Vadalma
Vox Libris

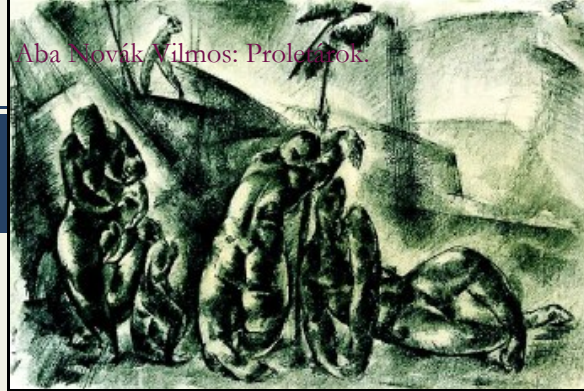
Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Csiki András
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Petőcz András
Péter Erika
T. Agoston László
Váradi József

Naplók, jegyzetek. (blog)

Andai György
Andrassew Iván
Bölcs Pu-Pu
Demokratikus Koalíció
Gondolkodók archivuma
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád

próza, versek

Koosán Ildikó Ki kéri számon?

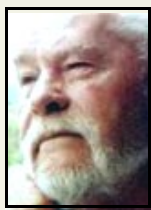
Lehet, hogy elszánt, vagy ellenszegül
az ember, ha úgy hozza a kényszer,
tűr is, ha kell, bár lázad elégszer:
bünteti a sors sokszor végtelenül.

Ki kéri számon mit tesz és miért,
mért űz ábrándot folyvást hiába?
lézeng a létben jobb sorsra várva,
hitét fecsérli olcsó szózatért...

Míg él belül a vér színéhez kötve,
vele kering a létben mindörökre
az akarás százgyökerű vágya,

lesz iránytű a járatlan vidéken,
önmagához, hogy újra visszatérjen,
ne hallgasson, csak az ész szavára.

Szombathely, 2012. március 11

Kardos András Voltam Magyarhonban

Kedves Bátyám, Pista! Egyedül Néked szól levelem
Mint írta azt Mikes, ki íródeák volt, a híres Kelemen!
Azért is idézem, mivelhogy Pest helyett, Rodostóban
Véltem lenni, mert ott már törökül beszélnek, ostoba
Elmém e nyelvet már nem érti és nekem úgy hangzott,
Mint Török, Angolhoz hasonló de nem úgy ragozott!
Íme bizonyosságul, csak egy példát mondok, a szalonna,
Békön, így fonetizálva, rákérdeztem, ki is volt az anyja
Aki kitalálta? Azt mondták, mutatva is rája: McDonáld,
Ő volt a papája, meg a Kentucky frájd, akinél megáll
Mindenki egy jó falatot enni, ha magyar és nem eszik
Lángost már negyvenért, csak burgert, szójából veszi
Ötszázhatvanért és így tesz a hazafi, ha a demokráciát
Követi és bizton halad be az Unióba, ott nyer gráciát!

Egy jó régi magyar kisvendéglőbe vágytam menni, enni
Marhapörköltet, zajtját tunkolni friss kenyérrel! Mennyi

Ódor György A szabadságról

Már nincsen mit veszítenem,
és ez nekem a szabadság.
Mit árulnak ma, hirdetnek,
az bilincs. Mások akarják.

Nem sírom vissza a múltat,
de újból fáj, perzselődve
kamaszként látom magunkat
hatvanban, hetvenkettőben,

rockerként, fülelen hajjal,
élhetetlenül, s bolond szél,
mint egy forradalmi angyal,
a mítosz itt kavargog még.

Berúgok az ifjúságtól,
kiáltva, ennyi nem elég,
és a mérget kihányom.
Szabadság, el ne veszjejtél!

Albert-Lőrincz Márton A MÁSIK ÉNEK

(Sz. D-bez)

rászáll a sas a faágra
súlya az ágat lehúzza
mint dús koronája
mint tömött virága
mint a gondban hízó
fényszikasztó lárma

gyí te fakó élet
drága mókuserék
dombon lombot vető
kolozsvári nagyfa
költőnek mostoha
költőnek ajándék
ott rád esteledik
réd vetülő árnyék

Éve csorgott rá a nyálam? Hát azt hiszed találtam? Pizza Van helyette és főleg kínai, modern a magyar, úgy biza! Kisvendéglő? Magyar? Arra ki a sarkon, abba az irányba A legközelebbit, ha arra áll a szája, Clevelandban találja!

Az utazás Pesten faramuci dolog! Kitűnő a Metró, elvisz Mindenhoval! De jegyet váltani? Igen nehéz dolog, hisz Az automata nem adja a jegyet, csak pénzed szedi el, Jegyet nem ad érte, anélkül nem mehetsz, három ember Figyel, ellenőrök azok, kik mindhárman egy utasra lesnek, Hivatásuk magaslatán, ha nem fizetsz, a kóterbe tesznek! Ugyanakkor, ha belépsz az aluljáróba, nem más az, mint Hontalanok klubja! A kövön fekszenek, révetegen mind, Néha kezét emel, nem reád, csak hogy hullass tenyerébe, Ha szánod öt, kevéske pár garast, mi gyűlhet egy ebédre!

Ne hidd Kedves Pistám, hogy ezt azért írom Neked, mert A céloom csupán áskálódni, kivájni a rosszat, kevert Benyomásom zavaros ágyából, és csak rosszat láttam, Hiszen bizony sok szép dolog épült, amit megcsodáltam! De nem ez volt, amire én vágytam és én úgy találtam, túl Merész ez nekem, túl sok a gyűlölet Magyarhonban, dül A sok ellentét, a falakon zsidóra, cigányra szórt átok! És Így akar ez a nép bemenni Európa? Gyűlöletét viszi Magával. be az Unióba? . . . Nem, ezt akárki is hiszi, Rosszul teszi! Nem az én esetem! Megjött már az eszem! Ha ismét egy pörköltre vágyom, Clevelandban keresem!

2005.

Nógrádi Gábor
A NYÍRSÉGI KRISZTUS

Ha megtalálnám az igét,
ha megtalálnám,
itt hol kölyökre alkuszunk,
magunkra alkuszunk,
ha megtalálnám,
hajnal fényt az éj kapujánál,
szűz legények dicsőségük a sejtek kapkodásán,
holdat rakéta,
rettegő dobbanású,
ha megtalálnám,
mint földtelen paraszt
kenyér-, szőlőörömét,
bizony mondom néktek
egy késért elcserélném,
no, meg csókért,
gyermeknyi ölelésért,
csak anyyiért, amit ember megér
a történelem padkáján heverve.

Mert van ige, csak győzzétek ragozni,
ha megbírájátok halandó idővel,
ha megbírja az idő halandóval.
De nem késnyi, vagy csóknyi, ölelésnyi,
csak forradalmas álom, révület.
Mégmértett.

ó költők költője
hogyan van az hogy nincsen
éles szemű sashól
hogyan lesz halott isten

maradni bár vágytál
szárnyszegetté lettél
sas kapott utánad
röpített az égbe
csak a testet hagyta
nagyfák árnyékában

Tóth Krisztina
Szólánc

Megyünk a Balatonra! Szép nyár van, egy hetet Törökországban töltöttünk, most meg ráadásaként kölcsön kaptunk egy kis faházat Széplakon. Alig használják, nincs is melegvíz, de a lényeg, hogy közel a strand és jó az idő. Sietve pakolunk össze, az ágyneműhuzatok be se férnek a hátizsákba, egy Ikea-szatyorba dobálom be őket a konyharuhákkal és törölközőkkel együtt.

A Déliben hosszú sor áll, az utolsó pár percben szaladunk a vágányok felé. A kijelző táblán meglepődve látom, hogy még van időnk, a Siófoki vonat csak negyvenkor indul.

Én meg valamiért azt hittem, félkor megy. Megkönnyebbülök, veszünk még üdítőt és szendvicset, aztán felszállunk.

Már reggel fülledt meleg van, fehéren tűz be a nap az ablakon. A gyerekek szemben ül, nézem a napsütésben. Villog a szeme a sötét arcában, és jól áll neki a batikolt, sárga póló. A kézműves táborban csinálta, én is kaptam egyet. Az enyém pink és narancssárga, direkt azt vettem én is föl egy hosszú indiai szoknyával, hogy örüljön.

Elindul a vonat, énekelünk valamit, mert fel vagyunk dobódva. Elég sok utas van, az ágyneműs szatyrot felteszem a poggyásztartóra, de a nagy hátizsákot nem bírom feldobni, az mellettünk marad a földön.

tovább>>>

Ketykó István
Kirendelés szavak mellé

Már kaszálják pipacs borította nyaram
fehéren könnyeznek délceg nyárfáim
harmincöt elcsordogált évemmel takaródom
s a hűvös májusok esti párnáin gyöngyöket hímez
bolond ifjúságom. Ki látott engem, szavak mellé rendelt
pásztort és ki figyelte egybeterelt mondataim?

Ha megtalálnám az Igét,
ha megtalálnám,
felfornék, mint a föld
vulkán-dühében,
s halandóságomból kifutnék
isten fiának,
bátor szeretőnek,
ki anyját, apját vállalja, s fiát is.
Ki csupa harc öklétől nemi szervig,
és lobogás és vátesz, öntudat.
S ölemre ölelnélek titeket a Tiszta mentén.
S ti megszokásból megfeszítenétek.

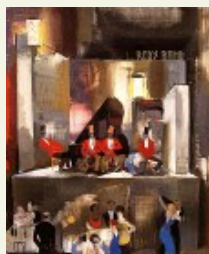
(1968)

Harmincöt pipacs lobbantotta nyaramra
szerelem-ernyők szállnak,
ugatnak felénk akác állásokból sugár-fegyverek
ütődnek napjaimhoz gyönyörű koppanással
hajtogatok ájult lázasan hárs-hevedereket
érezem harminchatodik nyaram széna-illatát.
Kirendelés szavak mellé - - -
Órzsöm szemem sarkában öreg gőzsök szénporát
átrobognak éveim vágányain füttyös hajnalok
látom vörös nap lebukó fényében
fészükre zuhanni a madarakat
becsapódásaikat a fák zöld sátrai közé-
mormolok magamban lefekvés előtt rövid imát
és érzem , ahogy szemem örökmécseséhez verődnek
apró álom-bogarak.

a vendég

Aba Novák Vilmos
festőművész

Következő oldal>>>

...

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
költéség hozzájárulás
kapcsolat

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Kajuk Gyula: Fantáziások
Kamarás Klára:
Felszabadulási emlékmű
Letenyén
Kaskötő István:
Haldoklik egy ország
Ketykó István: Ölelések,
lobogások, kézfogások
Köves József: Tüntető
Ódor György: Az elnök imája
Ricza István: Jólát
Rózsa András: profán mítosz
Shakespeare: 66. szonett

2. oldal

próza, versek

Bányai Tamás: Jótét lelkek
Bittner János: Visszatérés
Fetykó Judit: Eső után
Juhász Ferenc: Aranyborjú
Kardos András:
Szegényes önvallomás
Koosán Ildikó: Vigaszul hozni
Lehoczki Károly: Nyuszika
Peter Erika:
Dübörgéssé nő a csend
Pethes Mária:
Boldog nyarunk dicsérete
Szepes Erika: Bélyeg
Umhauser Ferenc: Apám
Váradi József:
Túrni tudj, az angyalát...
Végh Sándor: Tűz és Víz
Zsidov Magdolna:
A szőlősgazda története

3. oldal

próza, versek

Albert-Lőrincz Márton:

Shakespeare
66. szonett

Fáradt vagyok, ringass el, ó, halál:
Az érdem itt koldusnak született
És hitvány Semmiségre pompa vár
És áruslás sújt minden szent hitet

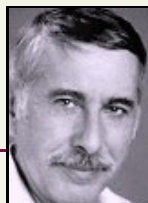
És Becsületet rút gyanú alá
És szűz Erényt a gaz tiporni kész
És Tökéletest korcs utód gyaláz
És Érc-erőt ront béna vezetés

És Észre láncot doktor Balga vet
És Hatalom előtt néma a Szó
És Egyszerű kap Együgyű nevet
És Rossz-kapitány rabja lett a Jó.

Szabó Lőrinc fordítása

Lapzárta után érkezett e-mailben Mister Shakespeare sajnálatát fejezi ki, hogy a korabeli kommunikációs állapotok nehézségei miatt nem volt tudomása a magyar játékszabályokról, miszerint a Lajtán túlról nics joga beleszólni.

Ódor György
Az elnök imája

Miatyánk, ki vagy a mennyekben,
kérlek, ne intézkedj helyettem,
döntsem el én, ki a jó, a rossz,
ki legyen táplált, ki koplalós,
ő kaphasson ingyen-ebédet,
aki hajlong, élem letérdelt
és megcsókolta a kezemet,
imádva elnökét. Reszketett
őszes feje az öregségtől.
Adhassam az esőt, a ménkőt,
kinek, mi jár, ízlésem szerint.
A hívó ember kérelmeit

KÖNYVAJÁNLÓ

A

MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodj utján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerená
Pápay Aranka: Örvények felett
Váradi József:
A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető művek

Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Recenziók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruno házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult
gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Peter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Lenn a dűlőn
Baka István: Nyár. Délután
Balogh Örzse:
Az én Gyopárosom
Baranyi Ferenc: Vízafogó
Bodó Csiba Gizella: Közeledés
Debreczeny György:
nálatok vannak még tárlatok?
G. Ferenczy Hanna: Szaharában
Kő-Szabó Imre: Hosszú futás
Lelkes Miklós: Kérdések
Sárközi László: Civilizáció
T. Ágoston László:
A titokzatos Mancs Jakab
Varga Tibor: Nem hittem
Verasztó Antal: Séta

4. oldal elfeledettek

Hegedűs Zoltán
versek

5. oldal mikoroszkóp

Szepes Erika
Rózsa és napraforgó

6. oldal klasszikusaink

Ady Endre
versek

7. oldal gondolatok

Anonymous
Közmunka éhenhalással

Glazunov

meg ne hallgasd, küld ide hozzám,
a levélcímem Magyarország,
ne félj, minden postás megtalál,
itt én osztok életet, halált
a Bibliára hivatkozva.
Légy rám büszke! Isten ostora
semmi törvényeimhez képest.
Ránca szedem velük e népet.

Miatyánk, ki vagy a mennyekben,
te pihenj, majd én megteremtem
nélküled ezt az új világot,
olyat, mit még senki nem látott,
narancssárgán fénylő csillagom
bámulják keleten, nyugaton.
S kinek nem tetszik, megígérem
neked, pokol ég majd szívében,
hiszen enni mindenki akar,
lakni is, sokan a híd alatt,
és szólni hozzád még, hogyha mer,
hisz én intézem, mit mondhat el.
Még nem tudom, a másfajttákkal
e szűkös helyen mit csináljak,
ezt az egyet tán átengedem
Belzebubnak, tegye helyettem.
Aludj kicsit, s mire felébredsz,
csak urak lesznek és szegények,
így jöhet el a te országod:
hozzám mondják az imádságot.

Mednyánszky László: Tűz mellett pihenő paraszt.

Ághegy
Baka István Alapítvány
Baráth Judith Stúdió
Barátok Verslista
Canadahun
Erdélyt Járók
Fulleextra
Galamus-Csoport
Hetedhétáthar
Irodalmi Epreskert
Irodalmi Rádió
Klubháló
Kristály
Magyar Elektronikus Könyvtár
Papiruszportál
Vadalma
Vox Libris

Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Csiki András
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Petőcz András
Péter Erika
T. Ágoston László
Váradi József

Naplók, jegyzetek. (blog)

Andai György
Andrassew Iván
Bölcs Pu-Pu
Demokratikus Koalíció
Gondolkodók archívuma
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád

próza, versek

Kaskötő István
Haldoklik egy ország

Európa peremén haldoklik egy ország

Kamarás Klára
FELSZABADULÁSI EMLÉKMŰ
LETENYÉN

Szobor a téren. Egy szegény paraszt.
Szabadságot várt, békét és vigaszt.

és lázas őrületben menetel a nép, ujong és imádjá
gyilkosát... míg a beléoltott kórság
eszi rájja. Arcán csúf gennyes sebek, már cifra
ünnepi gúnya sem rejti szégyenét.

Haldoklik egy ország, s ünnepel a nép,
a karmester beint, zeng a kórus, bénít a hit
zászlót lenget a nyomorult, gyűlöl mert
arra tanít a rend, századok bűne ma erény...
s halálos ágyon, sosevolt dicsről álmodik.

Az ország haldoklik! Nincs orvos ki
lázát csillapítsa, a kuruzsló maszlaggal
eteti, harcra buzdít s a szédült sereg
íjját feszítve fantom lovak hátán,
fantom ellenség ellen,
hátrafelé lovagol...

Halálos ágyán az ország s kegyesen szól
a püspök úr... semmi baj fiam!
Az isten velünk... egyed csak az ostyát,
ha már fogytán a kenyér és dicsérd az urat
ki van a menyekben... s felhajt egy kupa misebort.

Halott már ez az ország, halotti tort
ül az isten adta nép, zöldinges gárda védi a végeket,
zsibbadt agyakra tömjén és pálinka gőze szált...
Nemzet, ha van még olyan... Oszolj!
Fusson ki merre lát, ki nyugatra, ki Ázsiába...

A maradék meg vissza, fel a fára!

Rózsa András
profán mítosz

haragzöld lapu
bodzacsillagok
a tök sárga bunkere megremeg

ganéjt hánynak
a felrobbant időben
a morcos istenek

hol ganéjt hánynak
hol fuvoláznak
villámként villan a villahegy

dicsértesség
fuvolák futamával
ha gombosodik a trágyabegy

fűszerillatú
időket élünk
örömét csak az lelheti meg

kinek telkén
ganéjt raknak púposra
a morcos istenek

Karját a fényre tárja, vagy legyint?
Múlnak az évek. Becsapják megint?
Koszorúzták már balról, jobb felől,
már nincsen szónok, akinek bedől.
Ki nincstelen, annak minden hiába,
csak négyévenként veszik emberszámba.
Gyűlhet köré szép ünneplő tömeg,
ő csak legyint... Remélem értitek!

Ricza István
Jóslat

Senki se várja a néptől, lelkendezve kiáltás:
Éljen a nagy vezető, általa telt meg a tál!
Úgy hiszem, az nem egyéb lesz, mint pünkösdi királyság,
mert ki ma szembe dicsér, holnap esetleg utál.

2011.

Köves József
Tüntető

Csak néztek egymásra.

A fekete ruhás zavartan köszönt.

- Jó estét.

- Üdvözlöm – mondta meglepve, bizonytalanul Hefter
úr, és zavarában erőteljesebben karolta magához a feleségét.
A tömeg közben elindult. Mindkettő. Az egyik balra, a másik
jobbra.

Hatalmas transzparenszeket vittek. Némelyiken
Vesszennel kezdődtek a szövegek, másokén pedig Éljjennel.
Ki hova tartozott.

Szomszédok – illetve majdnem szomszédok voltak a
tízemeletes panelben. Hefter és neje a hatodikon lakott, a
fekete ruhás – valami Birtalan vagy Bertalan, csak a
levélszekrényénél beszéltek egyszer, onnan rémlett a név – a
tizediken. Sokat nem tudtak egymásról. Néha összeakadtak a
liftben, pár udvarias szót váltottak a zötyögő felvonóról, a
takarításról vagy arról, hogy valaki megint állandóan falat fúr,
és nem lehet megállapítani, honnét jön a hang.

A fekete ruhás nyakában árpásávós, háromszög alakú
kendő volt. Hefter úr gomblyukában szocialista kitűző, vörös
szegfű fehér alapon.

- Mi újság? – Hefternek semmi jobb nem jutott eszébe.

- Semmi különös - mondta a másik hasonlóképpen. –
Élünk, éldegélünk.

A menet közben eltűnt előlük. A szegfűs is, meg az
árpásávós is. Már csak a sor végén bandukoló laza csellengő
sorokat látták.

Távolodott az Éljen meg a Vesszen kiáltás is.

Kajuk Gyula
Fantáziások

Szeretek itt ülni.
A redőny leeresztve.
Engem meg körülvesz
a gyöngyházragyogás.
Villóznak a fények
üvegen és falon,
mágikus játékom,
jó szórakozás.

Aztán hazajönnek,
felrántják a redőnyt,
betódul a hőség,
oda a varázs.
Nem is sejtik ezek
az ostoba nagyok...
hogymilyen csodás lehet
az álmodozás.

- Bassza meg, mennem kell – kiáltott fel a Bertalan-
Birtalan vagy más nevű szomszéd. – A fiúk szétrúgják a
zrityómat.

Elfutott. Ők meg álltak ott megdöbbenően.

- Ez fasiszta? – kérdezte csodálkozva az asszony, és még
jobban rákapaszkodott a férjére.

- Ki hitte volna! – csóválta a fejét Hefter. – Látod, nem
tudjuk, kikkel lakunk egy fedél alatt. Miért lenne különb a
házunk, mint az ország?!

- Pedig milyen udvarias fiatalember...

Értetlenül mentek tovább.

Ketykó István
Ölelések, lobogások, kézfogások

Nem az erőtlen ölelések
- felröppent madarak
váratlan zuhanásai -
nem a fáradt lobogások
- elfújt lángok halk sírásai -
hanem a félúton megállt kézfogások
tudnak fájni igazán...

a vendég

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Mednyánszky László
festőművész

Következő oldal>>>

nyitó oldal
 impresszum
 beküldési feltételek
 költség hozzájárulás
 kapcsolat

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Juhász Ferenc:
 Te ekével, te kalapáccsal, tollal
 Költő Nagy Imre:
 Nyáristen koszorúja
 Koosán Ildikó: Kirekesztve
 Lehóczki Károly:
 Nézem a felhőt
 Lelkes Miklós:
 Tünődés, bodzabokornál
 Mándy Gábor:
 Ha Magyarország csődbe megy
 Ódor György: Már nem tudom
 Radnóti Miklós:
 Nem tudhatom...
 Sárközi László:
 Veszélyesen élek
 Szepes Erika: Beszélgetünk

2. oldal

próza, versek

Balogh Örsé:
 Ha egyszer hazatérek
 Baranyi Ferenc: Hiánya gúzsna
 Bittner János: Körtánc
 Bodó Csiba Gizella: Lebegés
 Debreczeny György: napkitörés
 Demeter Zsolt: Nyári emlék
 Fetykó Judit: Megváltás
 G. Ferenczy Hanna:
 Aki bolond...
 Kajuk Gyula: Egy vasas álma
 Kamarás Klára:
 A lombok között szél zihál
 Ketykó István:
 Ötvenhat loboncos
 Kő-Szabó Imre: Lila köd
 Mester Györgyi: Le a kalappal
 Nógrádi Gábor: A kamasz
 Péter Erika: apróbetűs kötet
 Szakáli Anna:
 Áttörnek a fények
 T. Ágoston László: A bomba

Radnóti Miklós

NEM TUDHATOM...

Nem tudhatom, hogy másnak e tájék mit jelent,
 nekem szülőházam itt e lángoktól ölelt
 kis ország, messzeringó gyerekkorom világa.
 Belőle nőttem én, mint fatörzsből gyöngye ága
 s remélem, testem is majd e földbe süpped el.
 Itthon vagyok. S ha néha lábamhoz térdepel
 egy-egy bokor, nevét is, virágát is tudom,
 tudom, hogy merre mennek, kik mennek az úton,
 s tudom, hogy mit jelenthet egy nyári alkonyon
 a házfalokról csorgó, vöröslő fájdalom.
 Ki gépen száll fölébe, annak térkép e táj,
 s nem tudja, hol lakott itt Vörösmarty Mihály;
 annak mit rejt e térkép? gyárat s vad laktanyát,
 de nekem szöcskét, ökröt, tornyot, szelíd tanyát;
 az gyárat lát a látcsón és szántóföldeket,
 míg én a dolgozót is, ki dolgáért remeg,
 erdőt, füttyös gyümölcsöst, szőlőt és sírokat,
 a sírok közt anyókat, ki halkán sírogat,
 s mi főntről pusztítandó vasút, vagy gyárüzem,
 az bakterház s a bakter előtte áll s üzen,
 piros zászló kezében, körötte sok gyerek,
 s a gyárak udvarában komondor hempereg;
 es ott a park, a régi szerelmek lábnyma,
 a csókok íze számban hol méz, hol áfonya,
 s az iskolába menvén, a járda peremén,
 hogy ne feleljek aznap, egy kőre léptem én,
 ím itt e kő, de főntről e kő se látható,
 nincs műszer, mellyel mindez jól megmutatható.

Hisz bűnösök vagyunk mi, akár a többi nép,
 s tudjuk miben vétkeztünk, mikor, hol és mikép,
 de élnek dolgozók itt, költők is büntelen,
 és csecsszopók, akikben megnő az értelem,
 világít bennük, őrzik, sötét pincékbe bújva,
 míg jelt nem ír hazánkra újból a béke uja,
 s fojtott szavunkra majdan friss szóval ők felelnek.

Nagy szárnyadat borítsd ránk virrasztó éji felleg.

KÖNYVAJÁNLÓ

A
MERCATOR STÚDIÓ
 kiadásában megjelent
 e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
 Bittner János: Rohanj!
 Fetykó Judit: A kapun túl
 Fetykó Judit: Az ablakvitéz
 Fetykó Judit: Epreskert
 G. Ferenczy Hanna:
 A kereszt árnyékában
 G. Ferenczy Hanna:
 Túl a netovábbon
 Kamarás Klára: Álmodj úján
 Kamarás Klára: Letenyéi fák
 Kaskötő István: Számadás
 Sárközi László: Csikágó
 Sárközi László: Hellén szerená
 Pápay Aranka: Örvények felett
 Váradi József:
 A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető művek

Fetykó Judit: Hársfanyereg
 Fetykó Judit: Recenziók
 Fetykó Judit: Szabad áramlások
 Kamarás Klára: Anica
 Kamarás Klára: Arcok a múltból
 Kamarás Klára: Derült égből...
 Kamarás Klára: Mária lányai
 Kamarás Klára: Pepita füzetek
 Kaskötő István:
 A Petruccio házaspár
 különös esete
 Kaskötő István: Az öreg Joe
 Kaskötő István: Életrajz
 Lehoczki Károly:
 Elgurult gyöngyök
 Lehoczki Károly:
 Hipermarket. (hangoskönyv)
 Lehoczki Károly: Tenz
 Lelkes Miklós:
 Én már a nyárba vágyom át...
 Péter Erika: Túlhordott ölelés
 Váradi József:
 Benn hunyó csodák
 Végh Sándor: A csend hangjai

3. oldal
elfeledettek

Hegedűs Géza
versek

4. oldal
klasszikusaink

Tóth Árpád
versek

5. oldal
gondolatok

Csiba András:
Politikus, képviselő, diplomata
vagy hazafi?

Brahms:
Symphony No: 3
III. tétel.
Symphony Nova Scotia.
Georg Tintner vezényel.

Koosán Ildikó
Kirekesztve

Lecsengett perce ez a délutánnak;
a szomszéd házon kőműves vakol,
alkonyfény fröcsköl, gép zúg valahol,
a korhadt padon helyet lel magának

egy ember; céltalan, nincs ma tüntetés,
s mert munkabért neki sem fizetnek,
útban van, felforgatja a rendet,
jár a büntelennek börtönbüntetés,

kényszerzubbony rajt'a semmittevés,
ellene naponta hiába lázad;
türelem kellene, - hisz ez gyalázat,-

s némi remény, bár kívárni nehéz:
épít-e hazát, glóriát, meg házat
feje fölé e flancos- rongyos század?

Szombathely, 2012március 31

Nagy Oszkár: Távolbanéző.

Ajánlott Honlapok

Ághegy
Baka István Alapítvány
Baráth Judith Stúdió
Barátok Verslista
Canadahun
Erdélyt Járók
Fullexta
Galamus-Csoport
Hetedhéthatár
Irodalmi Epreskert
Irodalmi Rádió
Klubháló
Kristály
Magyar Elektronikus Könyvtár
Papiruszportál
Vadalma
Vox Libris

Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Csiki András
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Petőcz András
Péter Erika
T. Agoston László
Váradí József

Naplók, jegyzetek.
(blog)

Andai György
Andrassew Iván
Bölcs Pu-Pu
Demokratikus Koalíció
Gondolkodók archivuma
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád

az erős gyúrja meg a fémet,
adjon lelket a lelkes anyagnak,
teljes erejéből,
ki ekével, ki kalapáccsal, tollal,
építse, építse, építse ezt a hazát!

Költő Nagy Imre
NYÁRISTEN KOSZORÚJA

1896-1942

Tüzel a Nyáristen arca,-
övé az utolsó kéve,
s minden verítékes tarló
áldozatot visz elébe.

Koszorúba van már fonva
kalász, virág, könnycsepp, sóhaj,
s a Nyáristen homlokára
fölteszik víg énekszóval.

Három szép lány viszi a karján,
s a Nyáristen tüzet kacag:
három piros pillangó száll,
három kis gyík siet, szalad,

három kis pacsirta szárnya
lángragyúlt a fellegekben,
de hoztak a szivárványból
egy darabot, hogy szép legyen.

a Nyáristen koszorúja,-
fényes gyöngyöt visz a kis gyík,
pillangók meg onnan szállnak,
hol a vérből virág nyílik...

Én is küldök egyet darutól
egy fekete kalászfeket,
hogy ejtse a koszorúra
ha elszáll a tarlók felett.

Lehóczki Károly
Nézem a felhőt

A felhő a nyárfa tetején
már idősebb, mint te, meg én.

Életünk csilló víz felett
egy cikkanás. Kozmikus legyek

zizzzenik át a nyári levegőt.

nem lesz nyugdíj, se fizetés,
aki tud nyelveket, lelép,
és sok-sok ember kéreget.

Ha Magyarország csődbe megy,
nem lesz már áram, víz, se gáz,
csak szóvivő, ki magyaráz -
hogycsak harcunk milyen hősiess.

Ha Magyarország csődbe megy,
szép lassan bezárhat a bolt,
majd felidézzük, ami volt,
ürgét eszünk meg gyökeret.

Társulhatok-e majd veled,
jut-e nekem is egy falat,
ha egyszer eljön az a nap,
hogycsak Magyarország csődbe megy?

Szepes Erika
Beszélgetünk

-Jó helyen járok? – kérdezte, pedig éppen nem járt,
hanem fenn ült a kissé rozzant háztetőn, és puha kockás
mamuszba bújtatott lábát lógáta.

-Biztos, hogy ez az a telek, ahol az én kopott kőházam
és a te düledezett fakunyhód állt?

Csak néztem, néztem fel a háztetőre, ami fölött már
éppen lefelé kúszott a tiszta levegőjű balatoni estén a
hatalmas, narancssárga nap. Útján sötétlila fellegek kísérték;
ereszkedése közben egy árvalkodó tuja szúrta fel csúcsára,
mint egy karácsonyfadíszet. A nagy ámulattól szólni se
tudtam. Tíz éve halt meg, hogy került vissza, és éppen a
tetőre, ahová még ruganyosabb fiatalkorában sem
merészkedett fel soha? A pillanat rendkívülségétől egyik
kérdés a másikat tolta maga előtt bennem, és még jó, hogy
mindegyik átfutott, mert egyik értelmetlenebb lett volna a
másiknál. A „Hogy kerülsz ide?” , „Mit keresel itt?” típusú
érdeklődésre az adott helyzetben választ nem várhattam, így
megpróbáltam a jelen tapasztalati tényeihez igazodni.

tovább>>>

Sárközi László
Veszélyesen élek

...vad világáros vadvilága vagyok;
pompanélküli s tisztán egyszerű
akár a beton, amelyből sarjadok,

magányos élet; mégis egybefűz
magja s mivel tudom – tovább nem adom:

A móló hullámból kinőtt

imbolygó Howking-félsziget.
Világok közt a világunk játszik, megremeg.

Nézem a felhőt, téged látlak,
arcodon bíbor a lángoló nap.

Mily tökéletes mű ez itt lenn,
mintha igazából volna Isten

s nem mi volnánk mindennel együtt
a Megváltó, ki végre eljött!

magamért élek s magamnak akarom
majd sírom, mellyel időm elvegyül

s egynyári testem; lelketlen, végső
érző ősz a párom s majd mindent betakar
a barnaszürke múlás és ravatal
lesz e föld s fáj önző, önemésztő

telem: élni – életvágyam felragad
csillagok fölé taszítva, vérző
lánggal, mely szűnni nem tud és nem akar...

Budapest, 1999. december 27.

a vendég

Nagy Oszkár
festőművész

Következő oldal>>>

....

2012. szeptember 20.

"...mi más rendre vágyunk / vagy igaz világ lesz, vagy nem lesz itt semmi" Ady Endre

XI. évfolyam 9. szám.

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
költésig hozzájárulás
kapcsolat

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc: Takarna síríg is
Bittner János: Szomjúság
Kajuk Gyula: Őszi fellobbanás
Kamarás Klára:
Történelem madártávlatból
Koosan Ildikó:
Indián nyár, Elérkezett...
Köves József: A hangya
Lehoczki Károly: Ez az ország
Ódor György: Perbe fogva
Pethes Mária: Élesre töltött pillanat - Péli Tamásért
Ricza István: Leoninus
Sárközi László: Mesterszonett
T.Ágoston László:
Csapdlecsacsi

2. oldal

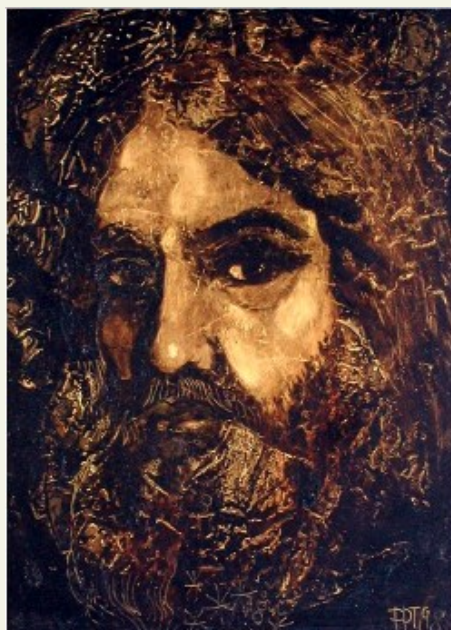
próza, versek

Albert-Lőrincz Márton:
egy hamis halálhíre
Baka István: Nyár. Délután
Bodó Csiba Gizella:
Amint lent, úgy fent?
D. Nagy László:
Az itteni ősről...
Debreczeny György: cáfolat
Demeter Zsolt: költő vagyok
Fetykó Judit: Misén
G. Ferenczy Hanna: Ősz idill
Gligorics Teru:
Egyszer volt, hol nem volt...
Juhász Ferenc:
A kertekre leszállt a dér
Ketykó István: Arcomra hajolj
Lehoczki Károly: Klímaváltozás
Lelkes Miklós: Pokol
Mándy Gábor: Közéleti jegyzet
Nógrádi Gábor: Ölni és ölelni
Péter Erika: Szerelemőrzők

Kamarás Klára
TÖRTÉNELEM
MADÁRTÁVLATBÓL

Egyszer majd minden seb beforr.
Ha engednénk, talán befornna...,
de őrizzük s körömmel, foggal
tépjük fel újra és még újra.
Nincs más dalunk,
nincs semmi más,
csak ezerévi jajgatás
s hogy "megbűnhődte..."
Volt miért!
Mi sem ingyen
kaptunk babért.
Sok melldöngető frázis mit takart?
Szomszédot öltünk. Magyar, a magyart.
Pogány... majd jobbágy omló vére,
hányszor kiáltott fel az égbe?
Minden bűnünkről hallgatunk,
álságos a bűnbánatunk,
s vádoljuk az egész világot,
mert olykor köztünk rendet vágott.
Történelmünk csak festett tábla.
Hányszor mázoltuk át? Hiába!

KÖNYVAJÁNLÓ

A

MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodok újtan
Kamarás Klára: Letenyi fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenád
Pápay Aranka: Örvények felett
Váradi József:
A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető művek

Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly:
Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenzs
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Váradi József:
Benn hunyó csodák
Végh Sándor: A csend hangjai

Szép Ernő: Háom felebarát
Szepes Erika: Col tempo
Váradi József: Bányaomlásokor
Varga Tibor:
Invokáció P. F. M-hez
Végh Sándor: Picike cinege
Zsidov Magdolna: Napfűró

3. oldal
elfeledettek

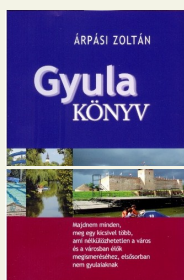
Vargha Gyula
versek

4. oldal
klasszikusaink

Heltai Gáspár
válogatott írások

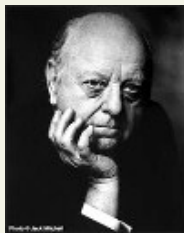
5. oldal
gondolatok

Csiba András
Az etikus vita és a képviselő

Árpási Zoltán
Gyula könyv

Részletes ismertető itt.

Virgil Thomson
Lousiana story suite.

I. Pastoral.

Westphalian Symphny Orchestra
Siegfried Landau vezényel

Péli Tamás: Önarckép.

Pethes Mária
Élesre töltött pillanat
– Péli Tamásért

Kitörött a hajnal ablaka, mindent
beterítettek a csörömpölő üvegszilánkok.
Tenyered tövises sorsvonalán álltam,
résnyire nyitott szememből fény szivárgott.

A kert - mint nagyanyám fölvikszelt
padlója - csillogott, s a fűszálak kórusa
egy régi nyár forró dalát dúdolta. Halkan
imádkoztam, ne jöjjön el még a kaszálás ideje.

A reggel hímzőfonalából mandalát szőtt
egy pók. Az ég farost lapján elhalványultak
az emberszabású ikonok. Poros kabátban
utánad osont az éj, de sehoh nem talált.

Csak én láttalak, valahol messze,
párnád alatt vonaglott a nagy folyó.
Leterített a város, szétterült hajadból
szarkák cibálták ki az ezüst szálakat.

Napsütötte dombokon leszüretelték
és kipréselték a köveket. Igyál.
Szorgalmas traktorok minden barázdából
kiszántották nyomod. Egyél.

Körmöd alá szaladt a szabadság
szálkája. Néhány pohár borért
elárverezted cigarettatöltődöt
és lélegzetemből utolsót slukkoltál.

Lelked mélyén sóhajok nyikorogtak,
hangszáladon elmaradt szavak citeráztak.
Nem értem, hogyan történhetett,
de ma is megvirradt nélküled.

Te voltál a senki többet harmadszor.
S lettél egy élesre töltött pillanatban a csönd
feltörhetetlen pecsétje, pünkösdi rózsákon
szétfröccsent vér bíbor színe.

Ajánlott Honlapok

Ághegy
Baka István Alapítvány
Baráth Judith Stúdió
Barátok Verslista
Canadahun
Erdélyt Járók
Fulleextra
Galamus-Csoport
Hetedhétátár
Irodalmi Epreskert
Irodalmi Rádió
Klubháló
Kristály
Magyar Elektronikus Könyvtár
Papiruszportál
Vadalma
Vox Libris

Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Csiki András
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Petőcz András
Péter Erika
T. Agoston László
Váradi József

Naplók, jegyzetek.
(blog)

Andai György
Andrassew Iván
Bölcs Pu-Pu
Demokratikus Koalíció
Gondolkodók archívuma
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Bittner János SZOMJÚSÁG

Sosen volt szépségeket kívánok.
Tűzből lenövő fát, parázsvirágot,
illatok és színek szövedékét,
pókhálóból szőtt álomvilágot.

A víz, amelyből egykor kikeltem,
Forrong, nem engedi elfelednem,
honnan eredt a szomjúságom.
Tükrében arcom, fénye szememben.

Nézd, rohadás ül minden virágon!
Mint ha az új tavasz el se jönne!
Mégis cinkos mosoly ébred a számon.
Haragoszöld vizekből keltem,
álmokra fejem felhőkre hajtom.
Megtettem, amit csak megtehettem

Ricza István Leoninus

Éjszaka jönnek az álmok, furcsa koboldok, az álmok.
Játszanak egyre veled, ezt soha el ne feledd!
Tegnap sas, ha felébredt, meglehet, újra veréb lett,
tolla is úgy kifakult, mint ma a hajdani múlt!

Koosan Ildikó Indiánnyár, Elérkezett...

Réz-sárga nyír fölött áttetsző enyhekék,
behízeltgőn pasztell, bravúros, tiszta
kép. Nyárvégi reggel. Csendek. Fényben
felhőcirádák, kék-fehér arabeszkok.
Szemfényvesztés e látványos rajtjel;
Vörös-bogyós fagyal, s a még harmatos
pázsit. Szent másodvirágzás-buzgalom.
Kései napfény, krematórium emésztő
tüzében haldokló természet liturgiája,
akár hamvasztóban a halott, ha megéled,
felül, s tehetetlenül hanyatlik vissza;
íjedtre tágult fényvesztett pupilla, édes-
keserű avar-íz a szájban mind- mind az
elmúlás örökölt titka. Ilyenkor múlik
kicsit az ember is, kutatja léte apadó
forrásvizét, buzog-e még, mennyit ígér?
Mert hátha...Mennyi maradt még hátra?
Mikor ér ide, mikorra éri be lépte
nyomát a tél?.....

Perbe fogva

Ősz van.
Nem a sápadt levelek érdekelnek,
nem a csapatokba verődött madarak,
az elhullott legyek, a rothadó álom,
hanem maga az ember.

A természet megbékél magával!
Érti-e az ember a sorsát,
felfogja-e a villanásokat elméjében
a vádló, s kipirult arccal
a perbe, vagy csak gyanúba fogott?
A kivégzésnél ki az ember?
Aki már egy ideje nem annak számít,
vagy ő, aki pontosan a fejre céloz?
És melyik mire gondol?
Az öregek könnyeznek a fényben,
a természet tudja, olykor sírni is kell,
egy kicsit halni, a megtisztuláshoz.
Járok az utcán, nézem a halálra
várókat. Nem találok a gyilkost.

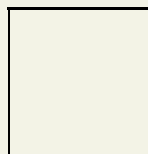
Ősz van.
Elégetjük a levélhalmot, ágakat,
s mi itt maradunk megfeketedve
ebben a mondva csinált békében.
Hihetetlen, mi történik bennem.
Legszívesebben csak azt kérdeném,
mi lesz ebédre, vacsorára,
közben közelednek a Hideg Napok.
Majd megnézzük a filmvásznon,
vagy egy híradó montírozott klipjében.

Kajuk Gyula Őszi fellobbanás

Bevallom, furcsa a természetem;
koraősszel tör rám a szerelem,
mikor a sok falevél elmúlásra vár.
A különös lányokat szeretem,
legyen misztikus az érzélem,
lengjék be pamacsos esti ködök.

Éjjel, mikor mellettem levetkezel,
a dús Ősszel magával szeretkezel.
Ám mikor hajnalban öltözködök,
lány fénybe oldódnak már a ködök,
lazúrosan kéklík a szeptemberi ég
estig az emléked csendben elég.

Sárközi László
Mesterszonett

Az álmok zöld és néma völgyét járom,
hol fekete holdtól barna minden árnyék.
Huszonkilenc évem nem több: szédült játék.

Fáj a fény és dideregve megyek én
és kitalálom új, saját kis világom:
szabad akarat s vágy, élni mint sirályok,
ám a mélybe száll velem a szenvedély.

A zord tél is ősziül egyre-másra bennem,
utam – kopott holló – fejemen trónol,
míg szívem újra múzsájának hódol;
Test és Lélek Univerzuma a versnek.

Fiatal vagyok: életem csak hóbert
és várok éjsötét tölgyek közt valahol
némán, miként nagy álmok tanúja; a hold.

Lehoczki Károly
Ez az ország

Ez az ország olyan piciny,
hogy bejárhatom biciklin.
Ha meggyűlik valahol bajom
magam hol is vigasztalhatom?
Minden zugában székel egy okos,
hát nincsen zuga otthonos.
Kenyérrel, sóval nem fogadnak,
idomítani szaladnak
mind és fújják múltam, mint a verset
és tíz éve nem láttak verset.
Ez az ország lapos halom,
kevély kakasoknak alkalom
köszörülni torkuk, nyelvük,
itt egymást hibátlan felügyeljük,
hogy ne élhessünk gondtalan a mának
s teljesítsük, amit tőlünk várnak.
Ez az ország olyan piciny,
hogy bekerekezem biciklin,
hogy benne egymagam se férek,
hogy megfúlok, attól félek.

Baranyi Ferenc
TAKARNA SÍRIG IS

... azt az éjszakát,
... hából felriadva
... eret magát
... sietős nevel összekapja
és elszalad a házakig,
ajtón és ablakon bezörget -
meghallja aki bent lakik,
s lerúgja magáról a csöndet.
Födetlenül, a csönd pehely-
paplanjával már nem takarva
didergőn és kapkodva lel
az este széthagyott szavakra
s ajkára gyűjti végre mind,
hogy eltökélt beismeréssel
tisztán kimondja szó szerint,
amit a tisztesség igényel.
Nem lehet várni reggelig
azzal, mit éj érvényesíthet,
az alkalom gyorsan szökik,
akár a pillanatnyi ihlet,
gyalázatban hagyhat hamar,
hogy mindent elnapolna benned
a csönd, amely puhán takar
s takarna sírig is.

Ne engedd.

T.Ágoston László
Csapdlecsacsi

– Raboljunk bankot – mondta a pattanásos arcú Sárosi Pista és az orrát felhúзва afféle félmosollyal várta a barátja reakcióját.

– Hülye – volt a tömör válasz, meg egy vállrándítás. – Aztán honnét szereznél hozzá pisztolyt, meg olyan gyors verdát, amivel le- rázhatod a zsarukat? Élből húsz év a sitten, aztán golyózhatsz, hogy miért volt.

– Paraszt vagy te, Józsi, mindig is az voltál. Nincs benned ötlet, meg kreativitás. Már az a szőke csaj is megmondta a munkaközvetítőben, hogy nem az állami gondoskodásra kell várni, hanem felkarolni egy jó projektet, és mindent kihozni belőle, ami benne van.

– Ezt jól megtanultad, meg ő is, de fogadjunk, hogy ketten együtt se tudátok lefordítani magyarra! Süket Berci, hol itt a projekt? Attól, hogy havonta eljövünk a munkaközvetítőbe lepecsételgetni a kis könyvet, attól még a muter nem tudja kifizetni a villanyszámlát, se a gázt.

tovább>>>

Köves József A hangya

arta eltaposni, de véletlenül rálépett. Előfordult már persze (de hányszor!), hogy szándékosan nyomott-
gyát. Arról nem is beszélve, hogy amikor rettenetesen elszaporodtak a kerti teraszon, porral-fúvóval,
igyaírtóval próbálta irtó dühödten és nekivadulva megtizedelni a bolyt.

A szorgos kis dögök nyavajás bolyát.

Néha meg kéjjel nyomta szét őket, bosszúból, mert rápofátlankodtak a vajas kenyérére.

De ez most véletlen volt. Leült a hintaszékbe, és lenézett. A félig agyontaposott hangya még élt. Vergődött. A
balesetig hurcolt parányi morzsát még megpróbálta maga előtt tolni, de aztán elengedte.

Kicsit elgondolkodva, zenhangulatba süllyedve nézegette a hangyák vonulását-mozgását.

A letiport teremtés vergődve próbált tovább mozdulni, de nem sikerült neki. Egy másik hangya (rokon talán? –
tűnődött el) odasietett, és láthatóan odébb akarta taszigálni a sérültet. Szinte látszott, hogy erőlködik, de semmire nem
megy egyedül. Akkor hirtelen elsietett, mint aki segítségért rohan.

S lám: több hangya sietett oda. Körbe-körbefutották a sérültet, összevissza szaladgáltak, valami zavar, pánik
törhetett ki közöttük. Egy részük balra nyargalt, a mási jobbra. Majd mind visszatántorogtak..

Aztán megint el tőle, s megint össze-vissza. Most már nem a vergődő, láthatóan szenvedő hangyával törődtek,
hanem a hangyaméretű morzsával. Ketten láttak neki, hogy tovább cipeljék. Feltehetően a szenvedő hangya lehetett
erősebb a többinél, mert ezek most ketten is alig bírták tovább mozdítani.

A hintaszék magasából (s még följebb, fejmagasságból) zavaros küzdelemnek látszott az egész. Megérintették a
zsákmányt, elengedték, majd újra nekirohantak.

Közben az eltaposott hangya – úgy tetszik – jobblétre szenderült.

A hangyatömeg egy része otthagya a morzsácskát, és – így látszott fentről – dühödten rárontott a hangyatetemre.
Tuszkolták, gyömöszölték, egyik-másik még vonszolta is. Már nem a morzsa volt az érdekes, hanem a nagyobb falat.
Néhányan megbökték, elszaladtak - talán, hogy lendületet vegyenek, és felgyorsulva újra nekimentek néhai társuknak.

Elgondolkodva nézte a lenti világot... akár az Isten odafentről...

És sóhajtva azt gondolta: szegény hazám.

a vendég

Péli Tamás
festőművész

Következő oldal>>>

2012. október 20.

"Gyáva népnek nincs hazája!" Szechenyi

XI. évfolyam 10. szám.

nyitó oldal
 impresszum
 beküldési feltételek
 költség hozzájárulás
 kapcsolat

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Ady Endre:
 Magyar jakobinus dala
 Bittner János: Négysorosok
 Kajuk Gyula: Ősz közelít
 Kaskötő István:
 Az öreg Joe meg a félelem
 Köves József: A Vadak Kútján
 Lehoczki Károly: Séta
 Lelkes Miklós: Felméretegők
 Ódor György: Tömegben
 Pethes Mária:
 A szabadság hídjai
 Rózsa András:
 jelentés magyarországról
 Weöres Sándor: Orbán

2. oldal

próza, versek

Albert-Lőrincz Márton:
 dörög és annyi
 Balogh Örs: Gondolatok
 Baranyi Ferenc:
 "... Magyarok számukra"
 Bárdos László: Tiráda
 Bodó Csiba Gizella:
 Lélekhúrokon
 Debreczeny György: fantáziások
 Fetykó Judit: A lélek temploma
 G. Ferenczy Hanna: Jegyenék
 Gligorics Teru:
 Lassan beköszönt az ősz
 Juhász Ferenc: Arany
 Kamarás Klára: Csak ennyi...
 Kaskötő István:
 Teknős a cölöpön
 Ketykó István:
 Anyám gondolatai
 Koosán Ildikó: Alulnézetből
 Kő-Szabó Imre: Srácok a térről
 Kovács Jolanka:

Ady Endre Magyar jakobinus dala

Ujjunk begyéből vér serken ki,
 Mikor téged tapogatunk,
 Te álmos, szegény Magyarország,
 Vajon vagy-e és mink vagyunk?

Vajon lehet-e jobbra várni?
 Szemünk és lelkünk fáj bele,
 Vajon fölébred valahára
 A szolga-népek Bába?

Ezer zsibbadt vágyból mért nem lesz
 Végül egy erős akarat?
 Hiszen magyar, oláh, szláv bánat
 Mindigre egy bánat marad.

Hiszen gyalázatunk, keservünk
 Már ezer év óta rokon.
 Mért nem találkozunk süvöltve
 Az eszme-barrikádokon?

Dunának, Oltnak egy a hangja,
 Morajos, halk, halotti hang.
 Árpád hazájában jaj annak,
 Aki nem úr és nem bitang.

Mikor fogunk már összefogni?
 Mikor mondunk már egy nagyot,
 Mi, elnyomottak, összetörtek,
 Magyarok és nem-magyarok?

Meddig lesz még úr a betyárság
 És pulyahad mi, milliók?
 Magyarország népe meddig lesz
 Kalitkás seregély-fiók?

Bús koldusok Magyarországa,
 Ma se hitünk, se kenyérünk.
 Holnap már minden a mienk lesz,
 Hogyha akarunk, ha merünk.

KÖNYVAJÁNLÓ

A

MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
 e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
 Bittner János: Rohanj!
 Fetykó Judit: A kapun túl
 Fetykó Judit: Az ablakvitéz
 Fetykó Judit: Epreskert
 G. Ferenczy Hanna:
 A kereszt árnyékában
 G. Ferenczy Hanna:
 Túl a netovábbon
 Kamarás Klára: Álmodj utján
 Kamarás Klára: Letenyei fák
 Kaskötő István: Számadás
 Sárközi László: Csikágó
 Sárközi László: Hellén szerenáda
 Pápay Aranka: Örvények felett
 Váradi József:
 A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető művek

Fetykó Judit: Hársfanyereg
 Fetykó Judit: Recenziók
 Fetykó Judit: Szabad áramlások
 Kamarás Klára: Anica
 Kamarás Klára: Arcok a múltból
 Kamarás Klára: Derült égből...
 Kamarás Klára: Mária lányai
 Kamarás Klára: Pepita füzetek
 Kaskötő István:
 A Petruccio házaspár
 különös esete
 Kaskötő István: Az öreg Joe
 Kaskötő István: Életrajz
 Lehoczki Károly:
 Elgurult gyöngyök
 Lehoczki Károly:
 Hipermarket. (hangoskönyv)
 Lehoczki Károly: Tenz
 Lelkes Miklós:
 Én már a nyárba vágyom át...
 Péter Erika: Túlhordott ölelés
 Umhauser Ferenc: Időforgácsok
 Váradi József:
 .Benn hunyó csodák
 Végh Sándor: A csend hangjai

Hegedűszó az éjszakában
Lehoczki Károly: A folyó
Mándi Gábor: Anya
Péter Erika:

A tenger képtárában
Pintér László: Földet érés
Ricza István:

Gondolatok esti séta alatt
Sárközi László:

Szemközt az örökléttel

T. Ágoston László:

Rokonlátogatás

Umhauser Ferenc: Perspektíva

Varga Tibor: Te ott, én itt

Végh Sándor: Sértődés

Verasztó Antal: Ördögsekér

Zsidov Magdolna: Emlékfalu

3. oldal

elfeledettek

Bányai Kornél

versek

4. oldal

kortársak, mesterek

Pilinszky János

versek

5. oldal

gondolatok

Csiba András

A népképvisellettől a

pártképviselétig

Dohnányi Ernő

Variációk egy gyermekdalra.

I. Andante

BBC Philharmonic Orchestra

M. Barnert vezényel.

Rózsa András

jelentés magyarországról

jajong a lélek
rettenet
szorítja kinná
szívemet

despota diktál
és a nép
csak tapsikol
és füttyre lép

nincs embertárs
és nincs haza
a nyomorát
viszi haza

önmagát félti
aki még
a munkájából
ki nem ég

fonnyadt szájában
horog
már a kocsmában
sem háborog

a szemén hályog
nem látja még
hogyan felzabálják
nemzetét

(2012)

Iványi Grünwald Béla: Festmény a Schiffer villába.

Ajánlott Honlapok

Baka István Alapítvány

Baráth Judith Stúdió

Barátok Verslista

Canadahun

Erdélyt Járók

Fullektra

Galamus-Csoport

Hetedhétvár

Irodalmi Epreskert

Irodalmi Rádió

Klubháló

Kristály

Magyar Elektronikus Könyvtár

Papiruszportál

Vadalma

Vox Libris

Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván

Csiki András

Kajuk Gyula

Kamarás Klára

Kaskötő István

Ketykó István

Lehoczki Károly

Köves József

Nógrádi Gábor

Pápay Aranka

Petőcz András

Péter Erika

T. Ágoston László

Váradi József

Naplók, jegyzetek. (blog)

Andai György

Andrassew Iván

Bölcs Pu-Pu

Demokratikus Koalíció

Gondolkodók archívuma

Kaskötő... korlátlanul.

Kerekes Tamás

Tóta W. Árpád

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Köves József A Vadak Kútján

Szörös szelek a Vadak Kútján
Hunnfán minden kikészül
Gonosz vadak, kottyant vadak
s az ész sunyítva bebékül

Máma rút ország Magyarország
Gyöngé testét a láz befutja
Szörnyű eset, hogy megesett
megszállta sok veszett kutya

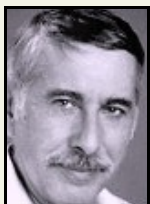
Itt már nincsen harcias Dávid
és kegyencek a góliátok
nem remél jobb sorsot senki
ezt mindannyian elkúrtátok

Mára e nép nem Csaba népe
Bár ilyesmit hazudnak nektek
más nép e nép, e balga nép
az átverték most berzenkednek

Vánszorog az ismét nyomorgók
újra lesújtott bús csapatja
a mindennapi ingyenkonyhát
a tál leveskét azt kutatja

Nem törődve nincsen-jogukkal
száraz iszappá lesz a tavunk
se építeni, se szavazni
bamba magyarok – nem akarunk

Undor van csak és depresszió
pánikbeteggé lett az ország
kiröhögnek új gazdagok
s a maradékot is kifosztják.

Ódor György Tömegben

Már csendesen éldegélek
sokaságban, nem tola克斯om.
Talán nem igazán szépek
az emlékeink, olvasom
mostanában szomjazva.
Szégyenem bevallhatatlan.

Múltkor épp egy kőre ültem
rá, becsapott az iránytűm,
menettel szembe kerültem.
Két lógó kezemben hiány ül,
tényleg nem tehetek róla.
Így végződött a bújócska.

Elvégre halott él bennem
temetetlenül, egy költő.

Weöres Sándor Orbán

Három szekér polyván,
Három szekér polyván,
Három szekér polyván,
Három szekér polyván,
Három szekér polyván,
Három szekér polyván.

Fújják egyre többen,
Polyva szerteröppen,
Rémes álmot lát az Orbán
Polyva-fellegekben,
-- Hú ! -- rémes álmot
Polyva-fellegekben.

Kaskötő István Az öreg Joe meg a félelem

A két szomszéd ült a garázs előtt, az árnyékban, mint minden nyári reggel, hacsak nem esett, vagy más szokatlan esemény közbe nem jött. Megtárgyalták a világ ügyes-bajos dolgait, vitatkoztak, ellentmondtak egymásnak, literszámra itták a kávékat és úgy általában élvezték a semmittevést és a fáradalmait.

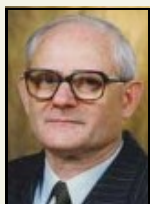
De nem ma. Dan Wilson nem kis aggodalommal nézte az öregot - csak úgy oldalvást, hogy ne legyen feltűnő - aki már jó félórája egy szót sem szólt, már kiürült a kávé és a bögréje is csak lógott a kezében. Közönyösen bámult maga elé. Az, hogy semmi sem történik az utcában, nem rendhagyó, szombat lévén mindenki lustálkodott, ismét egy agyrepesztő meleg nap ígérkezett, még a szokásos korai fűnyírók is inkább a hűvös hálósobákban heverték.

- Locsolni kéne – törte meg a csendet Dan, de az öreg nem vett tudomást róla, hát témát változtatott - Jacques Gillis eltörte a lábát.

- Úgy kell neki.
 - Mi baja van magának Gillissel?
 - Nekem? Semmi.
 - Akkor mért mondja, hogy úgy kell neki?
 - Hát mit mondjak?
 - Mondja, hogy szegény Jaques...
 - Okay, szegény Jaques! Most boldog?
- Hosszú szünet.

tovább>>>

Lelkes Miklós Felméretők

Vajon, ki mozdít el engem,
hogy kibújjak a bőrömből,
s más legyenek, valami fajta?
Könnyezik a Duna partja.

Pethes Mária
A szabadság hídjai

Meddig marad miénk a Szabadság
két városrészt összekötő hídjá
Vajon mikor keríti ki találmra
és milyen érdek az emberi jogok
harminc cikkelyéből a kegyetlenséget
Ki tudná megmondani meddig
hajszolják hidegvérű szelek
a tisztességet és melyik
kietlen mezőig kell visszavonulni
hogyan maradéka felett
vicsorgók helyett választásunkhoz
ragaszkodó élőlényekké váljunk
Tényleg az a jussa a sóvár madárnak
hogyan egy székelkapu ágában
leljen végső nyughelyet magának
amikor az áldás-békességet
ónos eső helyettesíti
Mivel lehet lecsendesíteni
a kisémmizett erdőket
ha ágaskodó fái megindulnak
és azzal a tudattal rohanják le
a mélységet
hogyan nekik már mindegy
mert a holttestüket felemészítő földön
kívül úgy sincs veszteni valójuk

Bittner János
NÉGYSOROSOK

Legyél gáz, töltsd ki az üres teret,
játszd azt, hogy minden sima és kerek,
legyél rejtélyes és határozatlan,
mint egy egyenletben az ismeretlenek!

Legyél fehér, kristályos és hideg,
az újra ajzott feszülő ideg,
vérző sebedre húzz vastag kabátot,
ha fuldokolsz, ne mondd el senkinek!

Szadmád császára légy, ha építesz,
vezessenek a balga tévhittek,
alkoss, teremts, hisz embernek születéll!

Fialánya Kft.-nek
arra támadt kedve:
zabot, babot hegyességről
jól kikérdezzesse!

E felmérés nem ment babra...
Regéltek is róla:
ezzel-azzal hozzájárult
híres Euróka!

Szólt e róka: - Költsd el, Erköles!
Az Isten se látott
nálad nagyobb pártos-partos,
bölcspártatlanságot!

Nos valóban! Főmufti Úr
puszit méltán vár ma,
mivel nem volt érdekelt ő, -
csak a fia, lánya...

Az ellenzék - mindezt kétlő! -
sem volt kopasz: hajdan
luciferes angyalságra
célozhattak dalban...

Főmufti Úr! A Kft.
sikerét nem kétem.
Kimutatta: hegyes a zab,
de a bab...az még nem!

Az ország megtakarított
egy nagy zsák pénzt, újra:
nem kell zabot hegyezgetni
menni Kukutyinba!

Ez az ország olyan ország:
ennek mi sem ártott!
Mesterien összekever
bibit, babot, bábót...

...de legfőképp fenti lenti,
ha az kever kártyát -
jön az adu, azt a csókos,
szent teremburáját!

Csak egymagam rebegem el,
rebellisként, olykor:
talán hoz majd fülfölmérést
- no nem ez! - egy jobb kor...

Kajuk Gyula
Ősz közelít

Most esős napok jönnek;
vigyázz hát magadra
a fénylő kockakövön,
lépcsőn el ne csússz!
Most esős napok jönnek,

Az alkotásból nyersz erőt, hitet.

Lehoczki Károly
Séta

Megyek az utcán, a gondolataim folyton a körül a nő körül járnak, akivel a tóparton találkoztam utoljára. Az utcán szinte senki. Ha lennének, sem foglalkozna velük az agyam, csak billeg ott fenn a nyakamon, halad előre, amit lát, azt úgy automatikusan rakja, ahova kell, s azt a nőt morzsolgatja, a tóparton, meg még sokkal korábban, majd egy kicsit később, előreszaladva az időben...

[tovább>>>](#)

tudom már előre,
hogy szaggatni fogja
derekad a csúz.
Most esős napok jönnek;
talán még túléljük,
nyári vidám kedvünk,
hogy majd elapad.
Hosszú időt kell majd,
bizony átvészelnünk,
míg újból csak ránk vár
kuckónk, az a pad.

Ősz közelít,
sok elhullott gyümölcsrel.
Kásásan mállik szét
a talpunk alatt.
Ősz közelít,
sok kavargó levéllel.
Némelyik még tán vár
a hajadba akad.

a vendég

Iványi Grünwald Béla
festőművész

[Következő oldal>>>](#)

...

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
költség hozzájárulás
kapcsolat

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

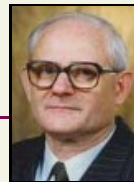
Baranyi Ferenc: A forradalomért
Dobrosi Andrea: Gondolatpihét
Köves József:
Ballada a lázadó birkákról
Lelkes Miklós:
Jó volna olyan magyarokat látni
Mándy Gábor: Egy Viktorhoz
Mentovics Éva:
Üzenet a sír pereméről
Sárközi László:
...gazdag most ez az ország...
Simonyi Imre: Hatalom

2. oldal

próza, versek

Albert-Lőrincz Márton:
Tölcserpróba
Baka István: Éjszaka, feketeménes
Balogh Örs: Impressió
Bárdos László: Korrespondencia
Bittner János: Provokativ vers
Debreczeny György:
égszakítás, földindítás
Fetykó Judit: ... foszlányok.
G. Ferenczy Hanna: Aszód
Gligorics Teru: Szépséged záloga
Juhász Ferenc: Ezüst
Kajuk Gyula: Múló évszakok
Kardos András: Hűtlen Barát
Ketykó István:
Kelts fel, ha rosszat álmodom
Koosán Ildikó: Ez ma a tét!
Kő-Szabó Imre: Elnyújtott sípszó
Kovács Jolánka: Az ég alatt
Lehoczki Károly: Tilosban
Nógrádi Gábor: Ő
Péter Erika: Eltékozolt lapok
Pethes Mária:
Végleges csillagrendszer
Petőcz András: Visszatér amúlt
Pongrácz Ágnes: Csalódások

Lelkes Miklós
Jó volna olyan magyarokat látni

Jó volna olyan magyarokat látni,
akikkel idő jöhet el, szabad,
s remény, amelyet negyvennyolcban égig
lobbantott fel gyönyörű pillanat.

Igen, igen, de hol van az a zászló, -
és hol vannak méltóképp magyarok?
Itt is, ott is a múltat hamisítók,
s a kétfejű sas megszaporodott.

Magyarok? Nézz e pusztuló világra!
Milyen hiába e tájon a szó,
ha azt dicséri, mi valóban szép volt,
s elítéli, ami alávaló!

Ami nekem fáj, - fáj-e az még másnak?
Vagy már a lélek mindenütt beteg,
s gőg szónokol csak bamba birkanyájnak, -
igazság, ízlés, szépség elveszett?

Lehetetlent látomásként teremt meg
a költő, - és egy vágyott égnek ad
Csillagot, amely szépséggel ragyog be,
ölel piros, szívbéli álmokat.

Én megvetem hajlongó szolganéped,
Mammon, s országod, amelyben halott
a becsület, ahol hallgat a gyáva,
s egymást lökdösik kapzsi magyarok.

Van, aki tényleg hiszi: ez szabadság?
Igen? Nézzen ki börtönablakán!
Hűségem csak tiéd, Te másik Ország:
elképzelt népem, elképzelt Hazám.

(2012)

Köves József
Ballada a lázadó birkákról

KÖNYVAJÁNLÓ

A MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmod útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenád
Pápay Aranka: Örvények felett
Váradi József:
A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető művek

Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petrullo házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Umhauser Ferenc: Időforgácsok
Váradi József:
Benn hunyó csodák
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Baka István Alapítvány
Baráth Judith Stúdió
Barátok Verslista
Canadahun

Ricza István: Kell az a ponton
Szakáli Anna: Csillagragyogás
T. Ágoston László: Egérfogó
Varga Tibor: Még szorítom kezét
Végh Sándor: Küldetés
Verasztó Antal: Isten kertje

3. oldal elfeledettek

Fenyő László
versek

4. oldal klasszikusaink

Illyés Gyula
versek, próza

5. oldal gondolatok

Csiba András

A demokrácia szintjének
javítása, mint vízió.

Gioachino Rossini
Semiramide, Overture.
Prague Sinfonia
Christian Benda vezényel.

Évről évre összeterelték és nyírták -
s mindig békésen tűrték a birkák,
az akolmeleg őket úgy összezárta,
hogy bólogató lelkük ezt szinte várta.
És ahogyan a szűk térben összeálltak,
úgy érezték, minden jó, mert sose fáznak,
s ha a pásztoruk rájuk küldte az ebet,
megköszönték a bokájukba mart sebet.

Tehát jól megvoltak voltaképp a birkák.
A napi zöldfélék maguknak kisírták,
s ha kissé elengedték őket a mezőn,
lelkesen bégettek kint a friss levegőn,
hisz süt a nap, zöld a fű, és jó a pásztor,
lám, milyen dús rétre vitte most a háztól.
A türelmetlen báránykák nagyon ritkák:
boldogok és hálásak voltak a birkák.

Mind úgy érezték, jó e békés birka-lét
így sohasem lehet közöttük ellentét,
a birka mindig szelíd és engedelmes,
ha bántják is, legfeljebb magában nyeldes,
s ha kiválasztanak egy pörköltnek valót,
vagy épp bundájából készítnek takarót,
szőnyegnek vetik a kikészített irhát,
a nyáj még együtt marad, vélik a birkák.

Egyszer valamikor – talán tavasz tájon -
valami fura láz futott át a nyájon,
történt, hogy egy részeg és goromba juhász
reájuk uszított három csahos kutyát.
Egy megsérült birka szörnyű fájdalmában
nekirontott, majd tiporták valahányan.
Báránytól az ilyen pillanatok ritkák:
lázadni kezdtek a már nem békés birkák.

Ahogy a kutyákat halálra taposták,
valami furcsa köd ülte meg a csordát.
Az ürü szarvával a juhászra rontott,
ettől a többi is megveszett, megbomlott,
kampósbotja pördült távol a juhásztól,
így nem volt fegyvere döfködni, mint máskor.
Másnap az újságok címlapokon írták:
Elpusztult a juhász, legyőzték a birkák.

Ajánlás

Herceg, tanuld meg, hogy aki mindig jámbor,
egyszer majd elunja, hogy gyötri a pásztor,
akkor visszatámad, és követi mind. Hát
ne hidd azt, hogy mindent eltérnek a birkák!

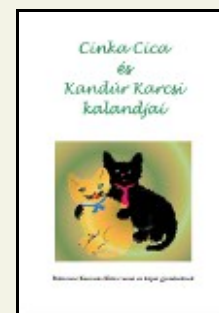
Fulleextra
Galamus-Csoport
Hetedhétathár
Irodalmi Epreskert
Irodalmi Rádió
Klubbháló
Magyar Elektronikus Könyvtár
Papiruszportál
Vox Libris

Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Csiki András
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Petőcz András
Péter Erika
T. Ágoston László
Váradai József

Naplók, jegyzetek. (blog)

Andai György
Andrassew Iván
Bölcs Pu-Pu
Demokratikus Koalíció
Gondolkodók archívuma
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád

Megjelent a MEK-en
Kamarás Klára:
Cinka Cica és Kandúr Karcsi kalandjai.
Képes, gyermek versek.

Mentovics Éva
Üzenet a sír pereméről

Radványi Miklós halálának évfordulója alkalmából, valamint mementóként a kornak, mely Őt halálra „ítélte”

Ha jellemezném, mely „korban éltem én”*, sorolhatnám a tankot, éhezést, sáncokat, gázkamrákat, börtönt e züllött féltéken, hol ezrével hull a sok véetlen áldozat.

Hol tébolyult festő imádott példakép, haza, melyben a tisztos polgár félve tűr, nemzet, mely kitagadja saját gyermekét, s vezényszavak harsognak felénk németül.

Hol eredendő bűn véetlen származásod, s ha nem jut számodra pecsétes menlevél, már anyád méhében saját sírod ásod, így boldog az asszony, ha csendben elvetél.

Hazámban, ám mégis száműzötten élek, balladát suttog az éj fekete ajka, rothadó bűzt áraszt a sajduló enyészet, s a létet a remény vékony szála tartja.

Arrébb a lángok haragja felmorajlik, mintha mást kívánna, ki légyen martalék, verőlegények részegült tánca hallik - valakin égető sebeket mart a lét.

Összeszorult szívvel markolom a semmit, hisz fegyverem nem más, csak egyszerű irón, mives köteteknek képzelgem a fecnit, s rovom a sorokat, míg élek, míg bírom.

Összeácsolt bódék bűzös börtönében - hová a holdfény is csak rémülten tekint - bízunk a túlélés ősi ösztönében, pedig holnap tömegsírt ásatnak megint.

... megölhetnek... s mi marad árván utánam? Néhány ív renitens, lázadó gondolat, epizódok abból, hány poklot megjártam... az élet véste e morajló sorokat.

Vágyódhattam egykor másfajta halálra, ám szolgalelkű költőt kivetne a föld. Nem hallgatok másra, csak hitem szavára - elmém folyton neszez... túl zajos a csönd.

De lassan az éjek gyászos, néma leple elfedi göröngyös, névtelen sírhelyem, s bogáncsos kóró nő az elvadult gyepre, ám remélem, tovább küzd, aki hitt nekem.

Riadj fel álmodból! Légy költő, vagy paraszt - üvölts ki valódból: nem kell több áldozat! Tajtékozzon dühöd, csorbuljon a lakat, gyűjts a lelked mélyén derengő lángokat!

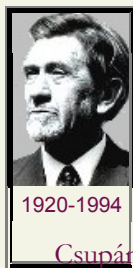
Sárközi László
...gazdag most ez az ország...

...gazdag most ez az ország; cifrább lett a szegénység, gömbölyded fenekünkön méregdrága a nadrág s lelkünkben gyökeret vert, germánmód a kevélység.

Kurvák lesznek a srácok, durvák lettek a lányok; pénzben mérik az embert, szépség már csak a nagyság, irtózzák, aki csóró, becsmériik; „csupa szarság”, orcátlan leleménység formálják e világot.

Bűnös mind, aki itt él! eltompult a gyalázat: hullák háta a lépcső s fejlődjön – csak a gazdag? munkások – nagy a gondjuk; gyomrukban van a maszlag, madzag kell derekukra: húz, fog s tartja a hátat!

Ochlokrácia lettünk, tán új szó fületeknek s tompán döng fejetekben? megkéstünk; sok a vadkan s így mást még mit üzenjek? Nyaljátok ki a seggem...

Simonyi Imre
HATALOM

1920-1994

Csupán a tébolyult üvölt s a siketnéma hallgat.

E hajnalon belep a csönd,
ám füle nőtt a falnak –
Az elrémítő hatalom
torkán akad még a tömeg!
A faluszélig hallhatóan
húznak egy harangkötelet...

Baranyi Ferenc
A FORRADALOMÉRT

Balázs Árpádnak

Valami zene kellene,
kijózanító, nagy zene,
melytől a bódult hangulat
szétfoszlik, mert mindent tudat.
Tudassa azt, hogy összejátszhat
a vígság napjával a másnap,
tudassa azt, hogy réges-régen
már hét krajcárt sem ér a hét menny,
tudassa, hogy minden pokolnak
legalján szélmalom zokog csak,
tudassa, hogy a Golgotán fent

Csiholj kéklő szikrát, növessz izzó lángot,
melenged életre a megdermedt hitet,
igaztévő kézzel szaggasd szét az átkot,
ne légy, ki szolgálként vesztébe siet!

Nőjön fel a nemzet, s egy célért feszülve
vegyék át a zászlót hozzáértő kezek,
hisz sírokat ásunk némán, szegyenülve...
ma még a hajnal pírja is vért könnyezett.

Mielőtt sorsával bárki számot vetne,
higgye, hogy gyermekének - ki lesz majd egykoron -
nem a légópince lesz majd hálóterme,
s labdát fog kergetni aranyló dombokon.

Ha itt vég, s én már eldobom a lantot,
jőjjetek dalnokok, kik makacsul hisztek,
ébredtetek elmét, rázzatok harangot,
s emeljetek gátat a hömpölygő víznek!

Mert hitünk nem más - szikrázó éji csillag
fényévekre sziporkázó, kortalan tüze...
jőjjetek hát költők, s higgyétek, hogy pirkad,
hisz a század tollaitok által üzen.

** „korban éltem én” - idézet Radnóti Miklós:
Töredék című 1944. május 19 - én íródott verséből*

Mándy Gábor
Egy Viktorhoz

Győzni, azt megtanított az apád.
Csupa Győző meg Viktor a család.
De amit a sors ad, el is veszi.
Te is tanulj meg szépen veszteni.
A bálványok végül leomolnak,
és jaj a legyőzött victoroknak!

(2012. szeptember)

még Mária könnye is álszent,
tudassa azt, hogy soha többet
nem lesz húsvétja már a földnek,
tudassa azt, hogy ránk omolhat
a hallgatások tornya holnap,
tudassa, hogy minden szavunkban
lassan pusztító stroncium van,
tudassa, hogy a muzsikából
mind harsányabb halál rikácsol,
tudasson mindent, ami minket
meghazudtolására ihlet,
szóljon igazmondó zene!
S vitázzunk még egyszer vele.

Dobrosi Andrea
Gondolatpihét

Hitelre hajtott hazán világom,
a gavallér rend helyett kitárom
kezem. Adós eleganciámat
itt őrzöm, itt ér öröm és bánat,

erre vonzom utódom, mint mágnes
vasat. Álmom sorvadt lényeg, látens
képeket gyógyítok önmagamban,
TV-jósként szólok szakadatlan,

szelíden. Pusztába kiáltva is
tudom, mi vár, a dicső, de hamis
ígéretből várat építhetek.
Velem cipeltetnek súlyt, köveket,

hogyan a bástya védjen. Fizetségem
a szájalom, megvetés, de még nem
vonhatok vállat. Hajszol vadállat,
a kerge lét. Egyszer megtalálhat.

Egyszer. Majd, ha talpam égre fordul.
Akkor se kérek hantot reformul,
csak egy gondolatpihét, hogy szálljon,
szitálja rám fényét, boldogságom.

a vendég

Nagy István
festőművész

...

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
költészhözjárulás
kapcsolat

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc: VAD VADON
Cselényi Béla: betérni hattýúdalra
Kajuk Gyula: Szélfúttá
Kamarás Klára:
Szegény ember vacsorája
Mentovics Éva: A szolgalelkű
Mészáros Márta: Történelem
Ódor György: kinek mondjam el
Ricza István: A fürgé naszád
Sárközi László:
Falfirka és történelem
T.Ágoston László: Ikérszülöttek

2. oldal

próza, versek

Albert-Lőrinc Márton: Karácsonyi havazás a parkban
Bányai Tamás:
Álmod, ha egyszer megvalósul
Bárdos László: Beszédmás
Bittner János: Téli dal
Bodó Csiba Gizella: Újnyitány
C Nagy Erzsébet: Eltévedt sóhaj
Debreczeny György:
lángol a gyöngy, anya, ősz van
Dobrosi Andrea: Elértük...
Fetykó Judit: Ablakból
G. Ferenczy Hanna: Fehér éjszaka
Kardos András: A hegdűs
Kaskötő István:
Egy-két szó az utca krónikásához.
Ketykó István: Karácsonyi álom
Kő-Szabó Imre: Ugratás
Kovács Jolánka: Az ég alatt
Lehoczki Károly: Mit mondhatnék
Mándy Gábor: Szólásszabadság
Pethes Mária:
Végleges csillagrendszer
Simonyi Imre:
A hazáról az utolsó szó jogán
Szaláli Anna: Őrizd

Baranyi Ferenc
VAD VADON

„Az áruló írástudó...nem avval lesz árulová,
ha lába nem megy egyenesen a Csillag felé,
melyre ujjal mutat. Az árulást akkor követi
el, ha nem is mutat többé a csillagra.”
/Babits Mihály/

1.

Az emberélet útjának felén túl
nyüzsgő dzsungelben eszméltem magamra,
eltérülvén a vágott, messzi céltul.

Párduc s farkas egymás torkát harapva
marakodott oroszlán-hagyta koncon,
majd egy tigris mindkettőt elzavarta.

És akkor már az volt csupán a gondom,
hogy legalább a visszaútra leljek,
átvágva újra-összenőtt bozóton.

De lám: a sűrűségben földérengetek
kontúrjai hajdani otthonomnak,
s rádöbbsentem: szerény szülőhelyem lett

dzsungellé, míg fejem mellemre horgadt.
Egy lépésnyit se mentem én előre:
a haladás álmom játéka volt csak.

Hazám liget volt – dzsungel lett belőle,
a házórzó eb farkassá vadult el
s párducprémme durvult a macska szőre.

Jámbor tehén, szelíd ökör a dzsungel
fülledt méhében tigris lett s oroszlán –
ami legelt rég, annak is ma hús kell.

Beláttam: itt csak ölvén és orozván
lehet létezni. S újra útrakeltem
- többé nem helybenjárva álmodozván -,

hogy elhalványult csillagom kövessem.

2.

Haladtam a legyengült fény iránt
a célbaérés csöpp reménye nélkül,
s élémbe tűnt egy sápadt, pislá láng,

amely szelekkel birkózott vitézül,
mellette három árny melegedett,
előderengve múlt idők ködébül.

KÖNYVAJÁNLÓ

A
MERCATOR STÚDIÓ
kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmod útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenád
Pápay Aranka: Örvények felett
Váradi József:
A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető
művek

Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Umhauser Ferenc: Időforgácsok
Váradi József:
Benn hunyó csodák
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Baka István Alapítvány
Baráth Judith Stúdió
Barátok Verslista
Canadahun

3. oldal
elfeledettek:

Ölbey Irén
versek

4. oldal
mikroszkóp

Verasztó Antal:
A mélység útjai
Elékezés Költő Nagy Imrére

5. oldal
klasszikusaink

Ábrányi Emil
versek

6. oldal
gondolatok

Tóth J. Zoltán
John Rawls igazságosság
elmélete

Az egyik szólt: „Látod ezt a tüzet?
Valaha perzselt, mindent elborított,
mikor Dózsa, Saint-Just gyújtotta meg,

de most báván, erejét veszítve pislog,
kihamvad lassan, nincsen, aki szítsa,
maga is érzi: már lobogni nincs ok.”

Elfordult és a lángot nézte, mintha
erejével tüzes tekintetének
adna tápot neki. Ez volt a titka

amikor élt s ahányszor újraéledt,
testvére volt a tűz, de tudta: olykor
a víz az úr, még akkor is, ha téved

s vétlen gályát is mélybe ránt, ha tombol.
És szóltam akkor, félénk tisztelettel:
„Sándor, a tűz s a víz – tudod nagyon jól –

pusztíthatatlan, meglehet, ezerszer
hamvad-apad: ezerszer újra lobban
s újra fakad. Mert mindig akad ember,

aki taplót-kovát ragad titokban
vagy gátat bont, sziklakövet csapol.
Eljön megint valaki valahonnan,

de egyikünk se tudja, hogy mikor.”

3.

S szólt most a másik, mintegy közbeszólva:
„A köd-gubás novemberben se voltam
más, mint a felséges Tűz Csiholója.

Beszéltek immár percek óta. Jól van,
amit hallottam, azzal egyetértek.
De egyként gyúl a láng mennyben, pokolban,

ha kell, hevít, ha kell, mindent föléget,
nem mindegy, hogy Isten mivégre gyújtja:
másként izzó az üst, másként a lélek.

Ha kályhákban kihúny, fellobban újra
a zsuptetőkön vagy gabonatóblán,
hogy életté ne sarjadjon a búza.

Rohamosan terjed, akár a járvány,
a deszkapalánk reccsen s égre mordul
a láng, kormot fehér felhőkre hányván.

Hát tudni kell, mi van a szándokon túl,
mikor valaki fáklyát tart kezében
s játszadozik a tűzzel csapatostul.”

Elhallgatott. S én szóltam: „Példaképem
vagy már te is, ha van, kiért hevülhet
költő-kebel, az olyan mint te éppen.

Ki gyújtogat, szavadból gúnyt nem űzhet,
a csiholó viszont erőre kaphat,
hidd: mindig lesz márciusa a tűznek

s üzenete a vérnek és aranynak.”

4.

A harmadik csak nézett eltűnődve,
sokáig nem szólt, értelmes szemének

Fullexta
Galamus-Csoport
Hetedhétatár
Irodalmi Epreskert
Irodalmi Rádió
Klubháló
Kodály László
Magyar Elektronikus Könyvtár
Vox Libris

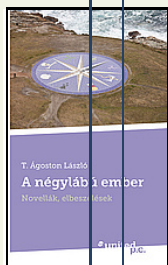
Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Csiki András
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Ódor György
Pápay Aranka
Petőcz András
Péter Erika
T.Agoston László
Váradai József

Naplók, jegyzetek.
(blog)

Andai György
Andrassew Iván
Bölcs Pu-Pu
Demokratikus Koalíció
Gondolkodók archívuma
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád

MEGJELENT
(infó a "Könyvajánlón")
Katt ide>>>

T. ÁGOSTON LÁSZLÓ
A négy lábú ember
Novellák, elbeszélések

BARANYI FERENC
VAD VADON
Új és újjászült versek

BÁNYAI TAMÁS
A vesztes jutalma.
novellák

SIBELIUS
FINLANDIA
Helsinki Symphony Orchestra
Leopold Stokowsky vezényel

lézersugarait a ködbe döfte,

oszlalni vágyva azt. Ám úgy fehérlett
körben a lég, hogy a hegyes sugárzás
kicsorbult mészfalán a messzeségnek.

Mégis: e szem maradt nekem a lámpás
az áthatolhatatlan sűrűségben –
láttam, amit csak elmosódva lát más.

Láttam, hogy távolabb nincs pislá fény sem,
csak ködfehérség, melyen áthatolni
már nem maradt időm, csakis reményem.

„Attila – szóltam – más aligha volt, ki
családot, tűzhelyet másnak remélve
volt képes önmagáért hadakozni,

te mondd meg hát: néhány bolond mivégre
csihol tüzet? Mert didergők körében
boldogtalan? Vagy mert a láng a léte?”

A válasz ott fénylett sötét szemében,
a válasz, mit akaratom csikart ki –
olvashattam, amikor belenéztem.

Tudtam, hogy ő nem kívánt soha talmi
csillogást, csak piros lángnyelveket:
„Valami nagy-nagy tüzet kéne rakni,

hogy melegednének az emberek.”

5.

S beláttam bölcsen, hogy tovább haladnom
már nem lehet, erőm, időm fogyóban,
és láttam azt is: ködből oly falat von

körém az éj, hogy se élve, se holtan
ki nem kerülök innen. Igazából
úgy volt rendjén, hogy helyben kóboroltam,

mert – bármivé is lett- ez a hazám, hol
igen ritkán volt élhető az élet,
de teljesebb mégsem lett volna máshol.

Már jókedvet, bőséget nem remélek,
mi hát a dolgom még? Ez itt a kérdés,
mely megfáradt szivemben egyre éget.

A tájon most végigsöpört a szélvész,
de fenn a csillag szél és köd felett ült,
elődeimre néztem kérdve én – és

három kar akkor egy irányba lendült.

Baranyi Ferenc: **VAD VADON**, Új versek és műfordítások
HUNGAROVIX KIADÓ 2012

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskó István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Ódor György

Mentovics Éva

kinek mondjam el

kinek mondjam el, nem ilyen volt az utca
nem állt itt az x meg az y szobra
nem jártak erre léhűtők, kiskirályok
dolgozhatott a paraszt és a cigányok
kinek mondjam el, az volt itt a szabadság
a férfi és nő tehetette maga dolgát
épületek nőttek, városok születtek
gyermeksereg töltötte be a tereket
kinek mondjam el, hogy mennyire üldözték
a gazdagokat, ne legyen nagy különbség
ember és egy másik embertársa között
még a gólya is, ide, visszaköltözött
kinek mondjam el, nem bántottak zsidókat
a járdán, sem fenn, abban a disznóólban
nem robbantak fel a benzines palackok
a főnök beosztottal is barátkozott
kinek mondjam el, ha nem érti meg senki
ha mindenki csak nagy magyar akar lenni

kinek mondjam el, minden május elsején
munkás-zászló lenghetett tribün tetején
nem szólt ünnepekkor döngölés és láрма
nem utáltak érte szerte a világban
kinek mondjam el, a régi iskolákban
tanítottak és nem rendszert magyaráztak
hagyták a holtat, nem dúltak fel sírokat
virág volt rajtuk, s nem kő, márványburkolat
kinek mondjam el, az újabb nemzedéket
nem babonázta meg semmiféle ének
kábszer és pia nem volt ekkora átok
nem voltak sűrűn gyermek-öngyilkosságok
kinek mondjam el, volt egy szegényebb ország
mely vállán hordta kelet és nyugat sorsát
közben bálók voltak, zene, ölelések
vágynokban másik, egy szabadabb élet
kinek mondjam el, ha nem érti meg senki
ha mindenki csak nagy magyar akar lenni

Mészáros Márta Történelem

Kik hallgatnak,
s a lenyelt szavak
felsebzik torkukat,
kik utcákon vonulnak
hömpölyögve,
a tűrhetetlennel
szembeszegülve,

akad lelkesítő szónok,
okos értelmező,
lelkiismeretes elemző,
s van, ki azt hiszi, csodát lát,
s széttört világa

A szolgálalelkű

k kiszáradt, nem bírja most tovább,
nyőzködnénk, a gőgös, ostobák
túlharsogja megfontolt szavunk?
arra, dacra már nincs mit mondanunk,
mert hiába a hit, jó szándék, akarat,
nehéz ledönteni olyan erős falat,
melynek bástyája hatalomra épül,
s pazarló termeiben látnak vendégül
minden potyaleső, befolyásos urat.

Nézd, a szolgálalelkű ma is ott mulat,
hol zsírosabb koncok esnek le a fazékból!
Könnyen megélhetne a régi maradékból,
de megszokta szép, pazarló életét,
és lám, identitása akár egy szélkerék;
ellenállást sohasem tanúsítva,
arra fordul, amerre meg van írva.

Életfilozófiája: Légy rugalmas!
Elvárás szerint beszélj, hogy nyugton alhass!
Ha sírsz, vagy nevensz, urad után tegyed!
Buzgón hajbókolva köszönd meg a kegyet!

Ricza István A fürge naszád

Rossz fele mennek a dolgok, mind kevesebb, aki boldog.
Téves az út, az irány, kellene új kapitány.
Most kusza szem navigálja és vele bajban a gálya...
Cimbora, nyisd ki a szád, süllyed a fürge naszád!

Sárközi László Falfirka és történelem

Falak, kapuk: megértem, mint a könyv – beszéltek;
tiltott rovás virul vasbeton testeken;
merő cinizmus, undor: intenek, lenéznek

s a szenteket citálják mind a falra hányva.
Talán ez a jobbik, mert akad szemtelen
meg esztelen és bölcs, ám sehogysem lelek
valós, kemény szatírát: gúnyt az érvbe szántva.

De felfedeztem itt-ott, néhány majomarcnak
kezüik sötét nyomát: mint a késdöfések,
hogy – „Irtsd a szar cigányt!” Árny a múlt ködében,
ne rajzoldj ki többé, itt nincs helye harcnak!

Nekünk a rög - országút. Kik nyakába rakta

darabjai közt
ámulva botorkál.

Pedig az előadás a régi,
az idő csak
a díszleteket cseréli.
Ha nem hiszed,
olvasd a Bibliát,
a régi görögöket,
s Gilgámes eposzát.

Bár olvasod, vagy nem,- egyre megy.
Mikor a tükör elé odaállsz,
az arc, amit látsz, egy emberé,
aki sohasem volt,
és többé sose lesz -
kincse a perc,
s birtoka hangyányi lét.

De ne feledd;
a te fajod írja
a történelmet.
S hogy melyik oldalon állsz -
nem dönt helyetted senki más.
Azért, ha tehetsz valamit,
ne tétovázz!

Cselényi Béla
betérni hattyúdalra

ügyeljetez mindig arra
aki betér hattyúdalra
hogy behelyettesíthető
feje fölött legyen tető
ne adjátok ki lakását
amit feldúlnak a sáskák
szent jános a keresztelő
még lehetett sáskaevő
zöld rovar evett vadmézzel
villa helyett pusztá kézzel
ilyen kosztra az kárhóztat
ki magának ikrát hozat
az elmenőt megbecsülni
szebb mint bárányt hagyni sülni
s ne küldjétek jobbra-balra
azt ki betér hattyúdalra

Budapest, 2012. X. 3.

T.Ágoston László

a földesúr, igáját, hogy feledje rég el
a szabadsága ízét, segge mocskát nyalva?

Kamarás Klára
Szegény ember vacsorája

Hó végén, mikor szinte semmi,
nem csörgött egyik zsebbe' sem,
töpörtyűt ettünk vacsorára.
De jó is volt, én istenem!

A pultot nézem. Van töpörtyű!
Az ára sajnos szörnyű sok.
Kik csemegézik ezt manapság?
A krózusok... talán azok.

Lesz csirke farhát, krumpli lében,
ha húsa megfő, jó puha.
A csontja lesz a kutya étke –.
(Ínyenckedik két vén kutya...)

Kajuk Gyula
Szélfúttá

a káposztaszagú szélben
elszállnak a dalok
eső csöpög a fejemre
egyedül vagyok
pedig százezer ember
hörög körülöttem
hogy itt az akció!
és vegyek, vigyek
végre valamit
erre bíztat minden frakció
csak levegőhöz nem jutok
a káposztaszagú szélben

a káposztában én lennék
a fűszeres töltelék
ha egyáltalán valaha is kellenék
a szürke arcú közönyös tömegnek
de elszállnak a szélben
dalaim visszhangtalan
és nem harap rájuk senki sem

itt egy félkilós kalapács
nem vagyok próféta se ács
de szegeket adok néked szívesen
megfeszíthetsz, de tőlem ne várd
hogy megváltalak, kedvesem

Ikerszülöttek

kegyesen szokták mondani, hogy olyan egyformák, mint
ők, amikor a szülőanyjuk se tudja megkülönböztetni
erősen ez így igaz is, de mint tudjuk, a kivételek
erősen pályt. Efféle kivétel volt egykor Ézsau és Jákób,
Izsák és Rebeka fiai is.

Az elsőszülött vöröses bőrű volt, és az egész testét szőr
fedte, ezért kapta az Ézsau nevet.

[tovább>>>](#)

csak csikk és csekk
van tétova kezemben
egyikkel meggyújtom
a másikat
figyelem hogy szállnak el
a káposztaszagú szélben
a dalok, a dalok
fényes délben
míg én meghalok

a vendég

Koday László

festőművész

[Látogassa a művész honlapját.>>>>](#)

[Következő oldal>>>](#)